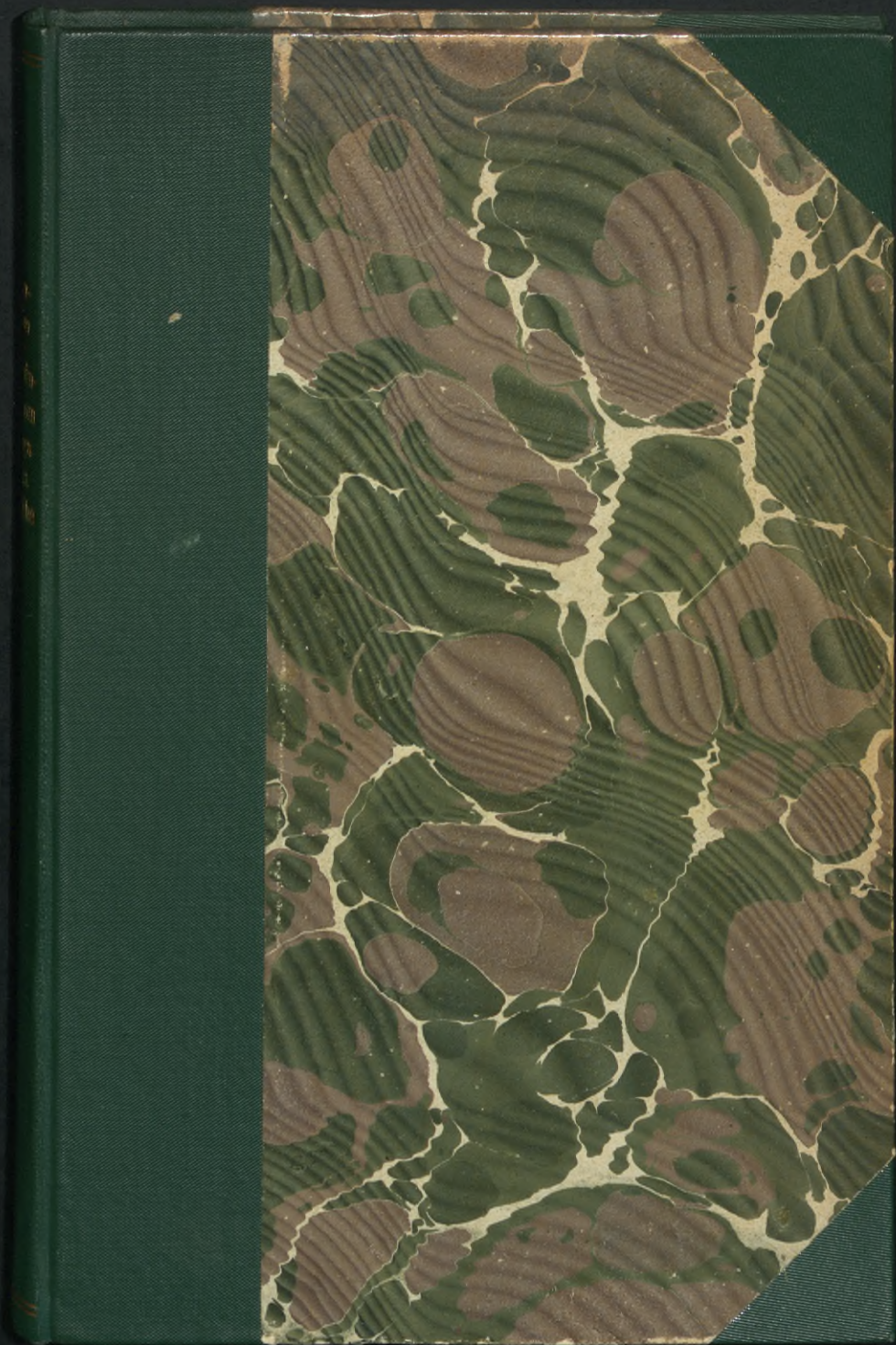

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

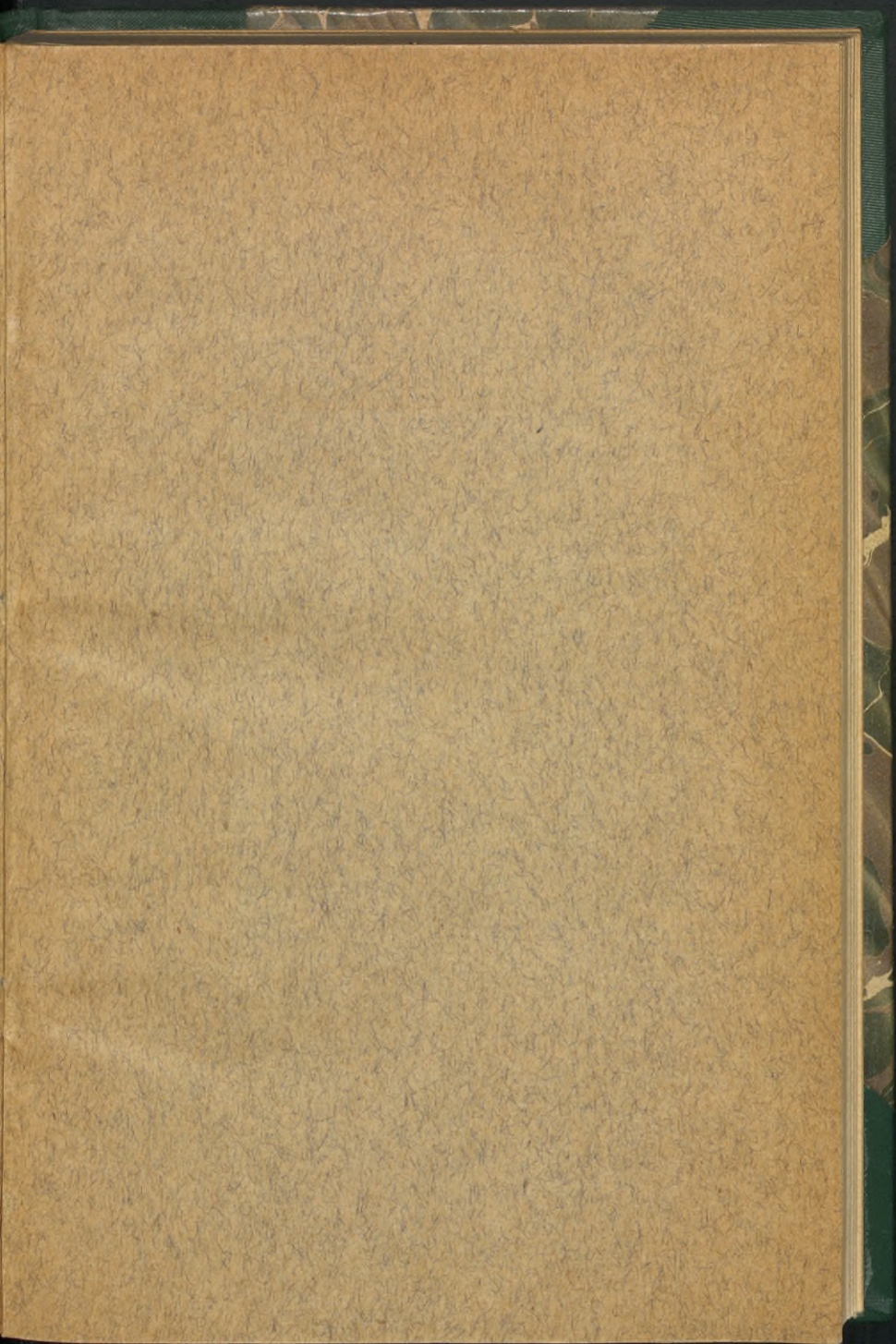
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

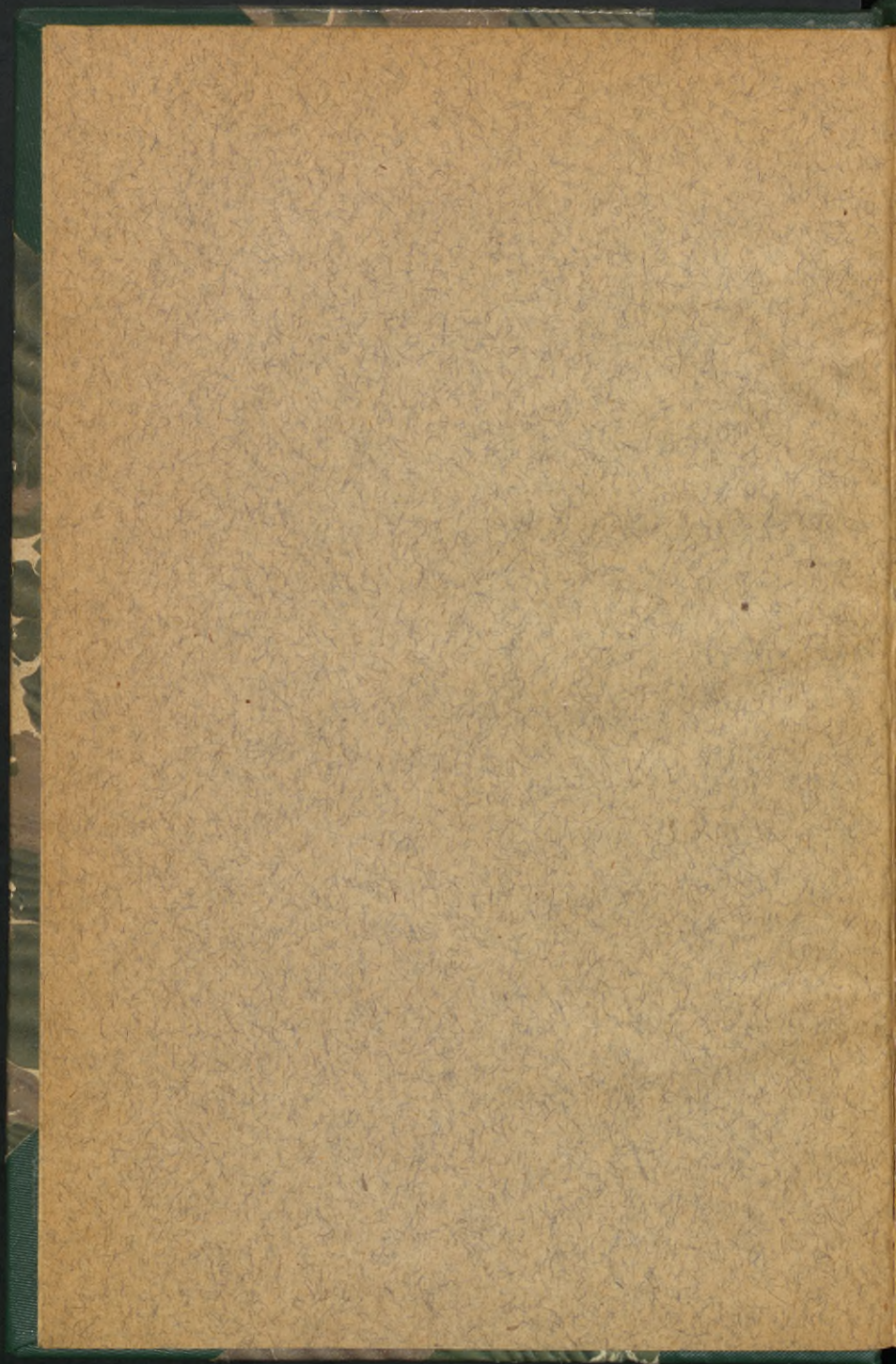

Pit
Su

Den verteliga,
osminkade berättelsen

om
Helga de la Prache

och andra lika tillförlitliga
historier af

Hasse Z.

Paul Höpfer 1910

Boken för dagen!

Boken om friluftslif

**Upplysningar, råd
och skildringar.**

Författare:

Arsenius, Sam	Kolthoff, Ruth
Bratt, Ivan	Langlet, Valdemar
Cederström, Claes	Nathhorst, Mary
Dahlheim, Iwar	Nordenson, C.
Djurberg, N.	Posse, G.
Duse, S. A.	Rosen, Eric von
Fevrell, Th.	Samzelius, Hugo
Geijer, Gustaf	Sellmann, Gustaf
Hamilton, A. L.	Stjernstedt, E.
Hammar, Josef	Stridsberg, Gustaf
Kolthoff, Gustaf	m. fl.

*Briljant skrifna artiklar i alla hithörande ämnen af
några af Sveriges förnämsta män på detta område!*

Rikt illustrerad och försedd med kartor!

Innehåller öfver 300 sidor!

Inbunden i elegant, mjukt klotband!

Kostar endast Kronor 2: 50.

EN BOK FÖR ALLA,

inom alla kretsar af Sveriges folk!

DEN VERKLIGA
OSMINKADE
SANNINGEN

OM

HELGA DE LA BRACHE

JÄMTE ANDRA LIKA TILL-
FÖRLITLIGA HISTORIER

AF

HASSE Z.

[5 del. H. Zetterström]

STOCKHOLM
WILH. SILÉNS BOKFÖRLAGSAKTIEBOLAG

STANNINGEN

HET FÖRSTA BRÅNDE

FÖRSTÄMMANDE

HÅRDE A.

Helga de la Brache.

Min egen utredning nu avslutad.

*Helga är dotterbroders kusins mormorsmors halfsyster
till Siv Fredriks Knas Ultimus Attaché Bluff Ojson
Med-Knuff-På.*

Det måste bli ett slut på denna affär Helga de la Brache. Jag har länge känt det på mig. Det duger inte att en vanlig landstingsman får husera som han har lust med Riksmarskalken och Hans Excellens Justitieministern. Framförallt tycker man att en landstingsman borde hålla sig till landstinget och inte besvära Stockholms Rådhusrätt.

Jag har därför vidtagit undersökningar som till fullo bevisa:

1) att Helga aldrig fått de 4 breven som Karl XIV Johan stulit;

2) att Gustaf IV Adolf aldrig yttrat till sin gemål Kristina af Hessen (död 1719):

— Den människan (Helga) kommer att bli besvärlig.
O, min mon Dieu!

Hvem var Helga de la Brache?

Följer man kyrkoboken i Storkyrkans församling för 1911 och slår upp den 13 mars 1813, så skall man som född finna antecknad

Adolfina Katarina Persson.

Den är det inte!

Helga har nämligen aldrig, hvilket äfven professor, grefve Reinhold v. Rosens vittnesmål till alla delar styrker, uppgifvit sig heta Adolfina. Sir Fredriks Ofson Med-Knuff-På som jag intervjuat om saken, upplyste visserligen att tillnamnet Persson mycket väl om man så önskar kan med en *anilin*-penna förändras till de la Brache *attaché*, ehuru pastor Lieber Augustin i Katolska Församlingen tyckte, att det lät litet underligt, men han kunde ingenting göra åt saken.

Alltså: Helga bör och får visserligen icke förväxlas med Adolfina Persson. Adolfina har heller aldrig begärt att förväxlas med Helga.

Nu lär emellertid en kammarfröken hos prins August, vid namn Fersen-Finicke, vid ett tillfälle ha skrivit ett bref till dåvarande svenske ministern Gyldenstolpe i Karlskrona (sedermera gift med Alice v. Horn, Kammarfru hos Karl XIII:s moder, död 1632 — koleraåret) ett bref som finnes förvaradt i riksarkivet trots att förre utrikesministern Lagerheim förnekar det. Detta bref innehåller* med en del utslutningar som vi ansett diskretionen fordra, följande:

* Kursiveringarna äro gjorda af oss.

Herr Minister!

Som ni torde finna — — — att — — — på — — fredag
— — — i alla händelser — — — — mandeltårta — —
— — eder värdinna som då — — kom säkert!

At detta bref framgår med stor tydlighet att den förbindelse som Helga haft med ryska hofvet icke kan ha varit långvarig. Framförallt bevisar det till fullo att några penningremissor icke kommit Helga till handa.

Att Helga som den framstående genealogen P. M. Granqvist påstår, skulle vara dotter till en tysk furst Erbach, halfbror till Leopold af Sachsen (på mödernet), tarfvar allt en starkare bevisning än den herr Granqvist hittills presterat. För det första:

Helga var vid sin död 66 $\frac{1}{2}$ år gammal. Fursten dog af skrämselficka 1736. Huru förklara sammanhanget? En son till fursten hade visserligen i ett morganatiskt äktenskap en sonson med en lindanserska vid cirkus Busch, men hvem har sagt att denne sonson behöfde vara far till Helga de la Brache? Åhnej, på så lösa hypoteser kastar man inte upp en förklaring.

I den broschyr som landstingsman Johansson utgaf 1895 skrifver han:

Här måste bli klarhet!

Ja, här måste bli klarhet!

Och kan det bevisas att Helga var mor till Gustaf IV Adolf, så skall också landstingsman Johansson ha ut de 18 millionerna. Grefve von Rosen må sedan rasa bäst han gitter. Några hänsyn till kurfursten af Hessen

anse vi för vår del att man inte behöver taga. Kurfurstens tillfälliga förbindelser berättiga icke till några som helst moraliska explikationer. Kan Helga få rätt, så må den böhmiska kungafamiljen gärna få sitta där med skammen. Sveriges ära är räddad. Och affären Helga de la Brache kan mycket väl strykas ur historien.

Guskelof.

Enkelhetens och sparsamhetens Sverige.

1915.

— Du kom i morgse med södra snälltåget?
— Ja, och Centralen, fanns guskelof kvar precis som förut. Hur många olyckor har ni där nu?

— Tre i veckan. — Men nästa år få vi en ny station.

— Blir det på samma gång som vi få eget statslotteri?

— Ja, ungefär.

— Apropos, hur gick det med Selander, som man gnodde så förfärligt 1907 och 8.

— Han är pensionerad nu. Vi ha utnämnt en sergeant till kamrer. Det är en ung pojke på 20 år. Det dröjer länge innan han blir öfverste och får tillträda platsen.

— Och rådhusfrågan den löste ni bra?

— Ja, den löste vi bra. Vi läto det vara som det var. Det blef det bästa. Ingen visste ju hvad han ville. Men för öfrigt är mycket förändradt. *Hela landet är demokratiskt.* Det är kungens förtjänst.

— Jag minns att han afsade sig kröningen.

— Ja, han började med det — låt oss gå upp här till Nykterhetsbyrån och be om tillståndsbevis att få gå in på Operakällan och dricka en milliliter konjak för magknip.

(På Operakällaren).

— Har ni inga soffor numera. Bara trästolar?

— Ja, sofforna understödde vällefnaden. Sedan konungen införde det enkla och sparsamma lefnadssättet har allt sådant kommit bort. Vaktmästarn ge mig litet cigarraffall i en strut till min pipa. Tack.

— Har *kungen* reformerat —?

— Ja, först kröningen, så riksdagens öppnande — det gick så enkelt så. Alla riksdagsmännen satte sej på sina platser — Tengdahl hade tagit på sej frack, han var ju ovan, men han blef utskrattad. — Och så kom kungen in. Han var i redingote och så sa' han:

— Tjänare, tjänare, var så god och hörja.

Och så var riksdagen öppnad. Och nu ha vi fortsatt i enkelhetens anda. Alla titlar ä' bortlagda. Vi säga Ni eller herrn eller fruntimret, åt personer under 30 år säger man du. Alla ordnar ha också skickats tillbaka. Kungen gick aldrig med ordnar och då ville ingen annan heller ha dem. De hänga nu på Nordiska museet. Byråchefen och några andra emigrerade ju, men de andra togo det lugnt. Strandberg på Metropol gjorde en brosch af sin Vasaorden och gaf den åt fru Skogh på hennes födelsedag.

— Men ni fästa väl fortfarande litet?

— Aldrig. Var på middag i går hos en karl som förestår ett bolag. Här ä' matsedeln:

Smörgås

Sill i papper

Smörgås

Mjölk.

— Men ni spela väl poker?

— Jo, ofta. Men låg max — 3 öre. Var borta här-omkvällen och vann 11 öre. Min hustru fick dem när jag kom hem — hon kunde knappt somna af glädje.

— Men hyrorna?

— Dom ha fallit De stora våningarna användas till gymnastiklokaler och hyresvärdarna fingo en påstötning uppifrån om enkelhet och blygsamhet. De satte ned pretentionerna bums. Jag ger 200 kronor för en femrumslägenhet på Strandvägen. Nej, här lefs enkelt och sparsamt. Ingen har mer än en kostym och den har han, tills att hans vänner ge honom lof att vända den. Köpa en ny får han ej, förrän den gamla väcker offentlig anstöt.

— Men damerna, hur reda de sig?

— Å, det gick så enkelt! Gwen gaf ut en ny bok: *Huru få en klänning med hatt och kappa och tillbehör för 1,75?* Alla köpte boken — den kostade 4,75 — och så gjorde man sig klänningar. Alla damerna se ju nätta ut, bara man inte rör dem, de äro ju bara träcklade.

Elektriskt ljus ha vi afskaffat. Det blef för dyrt — titta på slottet — där lyser i ett litet fönster i andra våningen. Det är prins Sigvard som läser sina läxor vid ett Liljeholmens stearinljus. Han går i Nikolai folkskola, andra kursen.

Vaktmästaren får jag betala!

— Gaf du inga dricks?

— Är du galen? Jag gaf honom ju 5 öre för 14 dar sedan. Det skall väl räcka ännu! Låt oss gå ned på gatan.

— Hvarför det?

— Det ser så vräkigt ut att gå på trottoaren.

— Som du vill. Jag vill ha en droska till Centralen.

— Vi ha inte längre några droskor — här gå vi alla. Ingen åker utom när han är sjuk. Då åker han i ambulansvagn.

— Farväl, käre vän — Ni äro så underliga nuförtiden. Jag reser i kväll — hvem var det du nickade åt därborta? Jag tyckte jag kände igen ansiktet.

— Han, den länge?

— Ja

— Det var Gusten.

— Hvilken Gusten?

— Kungen, vetja. Han gick in på Vestbecks för att få sig en tesupe. Jag går väl efter om en stund, så dela vi brickan. Ajö, du! Lycklig resa! Stoppa kragen i öfverrocksfickan när du lägger dej, så kan du ha den i morgon med!

Sommarnöje.

Innan jag förstätt att skärgården är, som Hjalmar Söderberg säger, en kalops, och innan jag lärt mig att platsen utanför Grand Hotell är världens vackraste sommarnöje, bodde jag i skärgården. En lång smal udde gick rätt ut i stora faret. Den udden såldes för 30,000 kronor af en grefve till en jobbare. Grefven tog sig samma dag ett bad i sin våning i staden. Glömde stänga kranarna och for ut till landet. Ersättningen till den som bodde inunder gick till 30,000 kronor. Grefven hade badat upp den udde på hvilken jag bodde.

Det var en nätt villa. Jag bodde i öfre våningen och min värd, hans hushållerska och hans dräng inunder. Vi kommo ut en kväll. Ingen körde upp våra saker, 15 kolli. Vi tillbragte en besynnerlig natt. Drängen kom hem sent och jag hörde genom hans tak och mitt golf en konversation:

— Jag har sagt Karlsson, att Karlsson ska gå in och lägga sej, har jag sagt!

— Trilleruttans tittans ta! Va nu inte pillemarisk, Maria lilla.

— Låt mej vara! Dom där oppe hör ju hvartenda ord!

Så ramlade något omkull, jag hörde något som hasades i väg och så blef allt tyst. Efter en stund började en ny röst:

— Go' afton, Maria! Nu ä' man hemma igen!

— Go' afton, Nilsson

— Hååå jaja.

— Låt bli mej, Nilsson, säger ja'! Låt bli mej!

— Äh, hvarför de'? —

— Jag vill inte! Låt mej vara!

— Äh. Hvarför de' då, lilla Putteliputt?

— Låt bli mej, när jag ber honom. -- Att de ska vara så här hvarenda kväll! För resten ska jag säga Nilsson att drängen var nyss här och var fjollig!

— Den fan!

Rösterna domnade bort ty jag somnade. — Jag vaknade half fem. Drängen steg upp, så att jag vaknade. Han höll mig vaken en half timme. Så gick han och jag somnade igen. Då steg värden upp, så att jag vaknade. Jag satte mig upp i den smala järnsängen och tänkte:

— Detta är besynnerligt. Jag har en våning i stan.

En bekväm, härlig våning, frisk, glad och luftig. Och jag flyttar ut till en bortbadad udde och bor tillsammans med folk som går upp om morgnarna. Och hvarför har jag betalt hyran?

På middagen satt jag på min veranda. Den låg åt en landsväg, och på den landsvägen gick grefven och grefvens familj och såg efter hvad jag åt. På andra sidan landsvägen var en äng, och där gick hushållerskan och hängde upp tvätt. Hon var stor och grof och jag tyckte synd om värden. Plötsligt fick jag se drängen. Han kom sakta

smygande om husknuten. Han såg inte mig. Han såg bara kvinnan. Han gick på tå och i högra handen bar han en skopa full med vatten. Kvinnan hängde upp tvätt. Drängen var nu alldeles bakom henne. Hon märkte ingenting. Han höjde skopan och hällde allt vattnet öfver hufvudet på henne:

— Trilleruttans tittans ta! Där har du för att du skvallra på mej!

Kvinnan rasade. Hon skrek och svor och förbannade.

Senare på kvällen blef drängen sams med värden och sen var helvetet löst. Jag slet en månad. Men en söndag kom ett ungt nygift par och gick förbi. De stannade,

— O, så förtjusande, sade hon.

— Ja, så trefligt, sade han.

— Här skulle jag vilja bo, sade hon

Jag sprang nedför trappan och släpade upp dem: ;

— Detta är jordens paradys för 100 kronor och resten af sommaren! Trilleruttans tittans ta! Allt finns på platsen! En så'n värd! En så'n dräng En så'n hushållerska!

De hyrde stället. Nygifta göra ju hvad som helst. Värden störde dem ej. De vaknade i alla fall tidigt om morgnarna bara för att få se på hvarandra.

Jag har träffat dem en gång senare. De tryckte mina händer och sade att det var den härligaste sommaren i deras lif.

‘Jag ångrar att jag inte tog 200.

Korthuset.

Det är söndag i dag och en mycket vacker dag. I går flyttade vi in i denna våning, och i dag äro vi glada som öfver en skatt. Solen ligger in genom fönstren, en ljusblå himmel hvälfver sig öfver den stora slätten, vid hvars kant jag skymtar en blå vik.

Jag hör trumman gå vid en kasern och nere på gatan skrattar ett litet barn, troligen bara därför att det är så vackert väder.

Våra rum äro nyreparerade och vi ha fått just de tapeter vi önska. Barnens möbler äro alldeles nya, men de tåla att handteras. Jag vrider på de elektriska strömbrytarna: ljuset brinner och jag skruvar på kranen i badrummet: vattnet rinner. Allt är som det skall vara. Jag känner ett behof att gå ut och köpa en vacker blomma. Men butikerna äro ju stängda.

Jag slår upp fönstret åt gatan, och plötsligt bli vi alldeles stilla; vi höra tonerna från världens äldsta och mest skrälliga grammofon.

— Det är inte här i huset, säger min hustru.

— Det gör detsamma, svarar jag, jag hör den ändå! Jag afskyr grammofoner. Hvarför förbjudas de ej!?

— Stäng fönstret.

— Jag hör den ändå, nu när jag hört den en gång.

xrst-p-r-s-t-y-st-q-t-hafver-Ni-x-p-t-sett-rsf-g-z Karl-
son h t-ppuh.

Jag går ut, men jag köper ingen blomma. Alla bloms-
terbutikerna äro öppna.

*

I dag är ringledningen sönder. Det går inte att ringa.
Vi sätta upp en lapp på dörren: *Knacka!* Vi tycka jämt,
att det knackar, och gå jämt och öppna. Ingen där.

Jag telefonerar till värden.

— Det skall komma en karl och se på den!!

Det kommer ingen karl den dagen, men min vän T,
som kommit från utlandet, söker mig och knackar. In-
gen hör honom. Han går sin väg och far tillbaka till
utlandet, och jag får aldrig se honom mer.

På tredje dagen kommer en karl och ser på ringledningen.

När han har sett på den, går han. Han kommer inte
igen. Jag funderar på att köpa Uppfinningarnas Bok i
ett antikvariat för att lära mig uppsättning och reparation
af elektrisk ringledning.

Min hustru ringer till värden. Han har rest bort.

*

I dag slocknade elektriska ljuset.

— Haha, sade jag, ty jag har reservproppar, som man
skrufvar fast i något, som sitter på väggen i tamburen.

Mina proppar passade inte. Vi hade ingen fotogen-
lampa.

Vi äta middag ute och gå sedan hem och sitta hvar för sig och tänka i mörkret. En familj flyttar in inunder, och grammofonen spelar i huset bredvid. Ringledningen är sönder.

Klockan är 2 på natten. Jag vaknar. Jag hör sång. Jag väcker min hustru.

Sången kommer från gatan. Vi titta ut. Utanför stå 12 herrar och sjunga »Sof i ro».

Jag blir rörd och säger

— Detta är för mig! Man har ändtligen kommit under fund med, att jag behöfver en hyllning.

När sången har pågått 45 minuter, öppnar jag fönstret och kastar ett ruttet plommon på förste tenoren. Han får plommonet på näsan och fortsätter att sjunga. Då går jag och lägger mig. En tenor kan ingen hejda.

*

På morgonen kommer den herrn, som flyttat in inunder, upp och ber oss ej begagna duschen. Vattnet rinner ned i hans salong.

Vi telefonera till värden och be honom skicka en kombinerad dusch- och ringledningsreparatör. Han lofvar att göra det genast

I dag började mannens fru inunder spela piano. Hon spelade i 2 timmar. Sedan tog en annan vid, och så sjöng hon själf. Det var en gammal kuplett:

»Vill do till-hööra maj?

Naj! Naj!»

Vi klädde på oss och gingo ned i Berns. Det är bättre musik där.

Vi kommo hem rätt tidigt. Sången pågick ännu.

Då ringde jag upp närmaste jourhafvande fältskär:

— Någon har gjort sig illa i Frideborgsgatan 62, 3 tr.
Kom genast! Tag förbandslådan med! Ni hör på skriken, hvar det är.

Han kom. Sången upphörde. Det knackade på vår dörr. Vi vägrade öppna.

*

Mitt anseende är förstördt i hela huset, i hela kvarteret. Jag flyttar nästa första.

Alltsammans beror på detta:

Jag vaknar midt i natten och hör en röst, som säger:

— Du har aldrig älskat min mor!

Jag tror, att jag drömmer, men så tänder jag stearinljuset och finner, att jag är vaken. En annan röst svarar.

— Jo, på afstånd.

Det är en karlröst. Mannen inunder.

Samtalet fortsätter:

— Du hatar hela min släkt!

— Ja!

— Jag kunde tro det! Det är bäst vi skiljas!

— Jovars, om du inte kan låta mej sofva i fred.

Jag väcker min hustru, och så göra vi i ordning en plan för att få dem tysta och på samma gång skrämma dem.

Jag säger med hög röst:

— Jaså, du kommer hem nu! Fick du något?

De tystna där nere, och jag nästan hör, hur de lyssna. Min hustru svarar med grof bas:

— Det var ett styft inbrott. Femhundra riksdaler och litet matvaror.

— Kom inte bylingen?

— Vi hade vakt ute den här gången, och så arbetade vi med bulstaxen n:r 3. Den går ljudlöst.

— Utmärkt! I morgon ska vi försöka med vår stora kupp.

— Hvilken?

Jag hviskar hest, men högt:

— *Enskilda banken!* Men tala inte så högt! Dom där nere kan höra oss. Vi hör ju allt, hvad dom säger.

Det blir alldeles tyst i huset. Vi gå åter till sängs och somna med lyckliga leenden.

*

I dag mötte jag frun inunder på gatan. Hon skrek till och sprang in i porten.

Pigorna hviska, när jag kommer:

— Man kan inte se det på honom! Arma hustrun!

Jag har också märkt, att poliskonstapeln i kvarteret ändrat sitt pass. Han går nu hela natten utanför vårt hus. Det är lugnande för mig, när jag kommer sent hem. Mannen inunder hade en smed hemma i går. Han satte nytt lås på dörrn.

*

Jag bryr mig inte om att laga ringledningen — vi ha hyrt en ny våning till nästa vecka.

Hur man blir fotograf.

En enkel vägledning för dem som önska förarga sina
medmänniskor.

Måndagen den 6:te november klockan 12 på dagen (jag har sedan upptäckt, att det var en fredag, och att klockan var 6 på kvällen), reste jag mig från den stol, hvarpå jag suttit i Rydbergs kafé, kastade en pröfvande blick på kapellmästare Halldéns originella hufvud, gjorde högra handgesten N:o 2 och yttrade med hög röst:

— Nu går jag och köper en camera!

Sjukdomen kom öfver mig helt plötsligt, utan föregående symptom, och jag köpte en Scholanders expresskamera för 20 kr. af en person, som var trött i armen efter 2000 knäppningar.

Apparaten bestod af en svart låda med ett öga på framsidan. På ena sidan satt en knapp, afsedd att trycka på, och på öfre sidan satt ett handtag, afsedt att hålla i. Jag tog hem den på kvällen, ställde den på en byrå och gick och lade mig. Ögat på framsidan stirrade på mig med kallt förakt, jag gick då upp och vände den mot väggen och gick och lade mig igen. Jag skulle just släcka ljust, då jag upptäckte, att den hade ett öga på baksidan

som såg på mig med nyfiket intresse. Jag gick upp igen och tittade tillbaka. Vi tittade på hvarandra, och jag upptäckte, att midt i ögat stod siffran 12.

Siffran 12 har alltid spelat en roll i mitt lif. Jag är precis 12 år yngre än 35 år, jag har ofta gått och lagt mig klockan 12, och jag tror, att jag blir gift 12 gånger, får 12 barn, dör klockan 12, begrafs den 12:e i månaden och får räkning på grafvården klockan 12 på dagen.

Jag vände därför kameran åt ett annat håll och tryckte på försök på en knapp, som jag inte sett förut. Siffran 12 förändrades ögonblickligen till 11 och öfvertygad om, att jag var tillsammans med en taxameter, som försökte lura mig, slängde jag alltsammans i en garderob och gick och lade mig.

På morgonen läste jag *Den lille amatörfotografen* och fick i mig, att en kamera först måste laddas. På förmiddagen kom jag in till Scholander och hviskade till den skönaste fröken:

— Var snäll och ladda den här — men försiktigt och bara på halfspänn.

Hon gick in i ett enskildt rum, kom ut efter en stund med röda ögon och sa, att den var klar.

— Säg mig, fröken, sade jag, hur gör man nu?

Hon såg, att jag var en amatör, och läste upp följande utanläxa:

— När Ni vid den dager, som är rådande höst- eller vintertid, önskar taga en bild, begagnar Ni den näst största bländaren, ställer afståndsmätaren, som Ni önskar den, vrider på knappen A., svänger på knappen B.,

håller kameran vågrätt, trycker på knappen C. och exponerar bilden.

— Gör allt detta själf, sade jag, om Ni törs. Men låt det gå raskt, ty jag vill krossa Idun genom att ta hela Stockholm på en gång.

Den sköna fröken gick åter bort och var ensam med kameran och kom tillbaka med den och sade full af glädje:

— Nu är den klar! Gå ut och knäpp!

Jag tog alltsammans i handtaget och gick ned till Operakällaren. Vid Kungsträdgården mötte jag stadens mest bekanta män. De sågo mig på långt håll, visste hvad som förestod och tänkte för sig själfva:

— Där kommer hoffografen Blomberg från Idun. Bäst att se bra ut!

Och så putsade de sina hattar med rockärmen, vred upp sina mustascher, kastade sina hufvuden med en viss våghalsighet tillbaka och togo på sig de miner, som de aldrig haft i verkligheten men alltid få på fotografier.

Jag blef alldeles lugn, när jag fick se dem och passerade dem utan att »exponera bilden». De stodo fortfarande kvar och väntade, att jag skulle komma tillbaka och ta dem i en annan ställning. De hade aldrig sett en fotograf lämna dem utan vidare, och de stodo kvar, vred sig i profil och en face, flyttade benen fram och tillbaka, som dansade de pas de quatre och skrattade och gestikulerade med osynliga vänner för att få folk att tro, att de voro gripna midt i lifvet. Skulle de möjligen stå kvar ännu, så kan Ni gå ned och be dem gå hem och hvila sig och vara lugna och försöka begripa, att man inte förstör plåtar som kosta 2,²⁵ dussinet, för ingenting, inte.

Jag gick in på operakällaren och ställde kameran på ett bord och knackade på en vaktmästare. Ingen kom. Jag blef mycket förargad och slog sönder en tallrik (på Operakällaren behöfver man inte betala porslin, som går sönder händelsevis).

Då kom hofmästaren. Han gick baklänges, när han kom, och talade till mig med ryggen:

— Var god och tag bort kameran! Ingen vaktmästare törs komma fram — de sitta på vedlåren i köket — de känna herrn, herrn är i Söndags-Nisse!

Då fattades min själ af en onämbar vrede, och i det jag höll kameran högt i luften skrek jag:

— Ta hit en absinth med iskallt vatten och fördjupning i botten, så fotograferar jag hela lokalen med folk och taflor och punschkylare och whiskyglas.

I samma ögonblick uppstod den villervalla, som imiterade lifvet på en presidentvaldag i Amerika. Grosshandlare, som benade hummer, och generalkonsuler, som med Fritzes parlörlexikon öfversatte Menu till matsedel, rusade om hvarandra, försökte dölja sig bakom hvarandra och kröpo under borden och skreko på hjälp.

En gentleman, som aldrig varit i Stockholm, och var tillsammans med sina 4 döttrar, skrek med hög röst:

— Mej hexponerar Ni inte! Hvarpå han hoppade ut genom fönstret och kom ned på Strömgatan.

I detsamma vände jag kameran upp och ned, tryckte med alla fingrarne på alla knapparna på en gång, tog min hatt och rock och sprang bort.

Min själ blef full af hämnd, och ro min. senare tilldrog sig följande:

Gustaf Adolfs torg var fullt med folk. Vaktparaden hade stannat framför statyn och midt i en vals. Alla människor tycktes fått kramp i fötterna, till och med svansarna på droshästarna hängde slappa som ett par vinterrocksärmar i ett klädståndsönster, och en ståtlig poliskonstapel uppehöll ordningen genom olika sorters blinkningar med ögonen. På sockeln till Gust. Ad:s staty stod en ensam man med en svart låda i handen, och genom den dödstyta stillheten trängde en moders bön till sitt lilla barn:

— Stå riktigt stilla och peta dej inte i näsan, Axel lille — det är en herre, som skall fotografera oss! Jag blundade och knäppte på den knapp, som händelsevis befann sig i närheten, tog af mig hatten och tackade för leveropen och gick vidare.

Jag exponerade ungefär 200 bilder den dagen. Jag knäppte små barn, som intet ondt gjort, jag tog unga flickor, som sedan gingo hem och gräto öfver, att luggen inte var i ordning. Jag exponerade bilder af små hundar, som förstörde rabatterna i Humlegården, och jag knäppte af en pantbokhållare, just som han viggade 10 kr. af en ledig rockvaktmästare.

När jag fått nog, och skinnet började lämna tummen, gick jag hem. Jag slog upp *Den lille amatören* och fann, »att nu skulle bilderna framkallas».

Jag ringde på min städerska och sade:

— Var god och skaffa mig ett mörkrum!

— Hvad för något, sa' hon och såg ut, som om hon trodde, att jag upptäckt, att innehållet i en punschbutelj inte *kan* minskas af sig själf.

— Ett rum utan fönster, sade jag.

— Ska fråga frun, sade hon och försvann. Kom tillbaka om en stund och yttrade med häftig rörelse:

— Vi ha inga sådana rum här i huset. Om herrn inte vill gå ned i källaren eller låsa in sig i isskåpet, men där är ändå hål i botten.

— Var lugn, människa, sade jag, var trofast och lugn, så går det dig väl på ändalykten. Jag tar garderoben.

Jag gjorde så och tände på en lampa, öfver hvilken jag hängt en röd ylletroja.

Jag öppnade kameran och fann den innehålla 12 stycken fyrkantiga glasbitar. Några fotografier såg jag inte till.

Jag slog upp *Amatören* och läste:

*Plåten lägges i ett framkallningsbad, hvarpå bildens kon-
turer så småningom framträda. Detta måste göras i mörkret!
Intränger dagsljus blir bilden förstörd.*

Genom dörren skrek jag till pigan:

— *Jag måste genast ha ett bad! Ögonblickligen!!*

Den enkla pigan ryckte upp dörren och ropade:

— Ska herrn ha sittbad eller karbad? Ska jag beställa vid Klara badinrättning eller vid Stureplan?

Mitt och kamerans samfällda svar gjorde henne omöjlig att städa åt bättre ungherrar för en tid af 3 veckor. Och jag beslöt taga fotografikonsten på ett allvarligare sätt. Jag genomgick för 25 kr. en kurs hos en äldre fotograf, som, då han stod med ett svart skynke öfver hufvudet ock kikade i ett långt rör, alltid på tillfrågan upplyste, »att han framkallade». Jag upptäckte sedan, att han drack whisky, men det är en annan historia.

Han lärde mig att fotografera vid blyxtljus, och detta tillgår på följande sätt:

Man köper en blyxtpatron för 30 eller 40 öre, alltefter årslön och uppskattad inkomst. Denna patron binder man fast vid en eldgaffel, som man ber någon på visst afstånd (det kan gälla lifvet) hålla i handen.

Man släcker därpå alla ljus i rummet och låter en assistent stå och hålla tummen på nyckelhålet. Sedan sällskapet är placeradt, tänder man på patronen och knäpper af.

Detta är sakens teori, i praktiken sker något annat — försök själf! Men kom inte och skjut efter den yngling som ledt er på fördärfvets väg. Framför allt bör ni undvika att se på blixten. — Ni känner den nog i ögonbrynen. En ung dam efterkom inte denna befallning. Af hämnd framkallade jag hennes bild och sände den till hennes fästman i Norrköping, hvarpå han till gengäld sände henne tillbaka förlofningsringen.

En gång fotograferade jag mig själf, mycket lätt klädd. Det var på natten, och jag hade tagit af mig det sista en gentleman bär på sig. Jag tände på patronen och sprang och ställde mig som en Apollo vid skrifbordet. Af misstag gick jag dagen därpå och lämnade plåten till framkallning å en kopieringsatelier, där det vimlar af unga flickor.

Sedan jag upptäckt mitt misstag, vågade jag ej gå ut på flera dagar, men fick i sinom tid ett bref från atelieren. Brefvet åtföljdes af en fotografi, och innehöll en uppmaning, att hädanefter vända mig till ett anatomiskt museum. Fotografien framställde mig själf, klädd utan

gentlemännens innersta plagg, stående på taket till en spårvagn på Vasabron.

Jag hade exponerat bilden två gånger -- en gång på förmiddagen och en på natten.

Ska ni köpa en kamera?

Vits.

Tidningen Stockholms Dagblad innehöll för en tid sedan en verkligt läsvärd artikel om vitsjakt. Jag meddelar detta redan nu, på det att ingen må tro, att jag tar mina idéer från en så närbelägen anstalt. Jag har i flera år tänkt skriva detta, men jag har alltid blivit förhindrad och vanligen af folk, som önskat sälja vitsar. Jag afskyr vitsen. Jag har afskytt den så länge jag minns — just därför att jag själf nödgats sysselsätta mig så mycket med den. Hvarje kväll då jag lägger mig, ber jag mig själf om ursäkt för alla de vitsar jag under dagens lopp nödgats ta befattning med.

Jag afskyr äfven vitsare. Den ende, jag kan med i den vägen, är Emil Norlander — detta därför, att han är den allra värste och därför att jag tror, att han själf lider af sin sjukdom. Aron Jonasson i Göteborg kan jag också med, kanske därför att jag inte känner honom personligen — jag har hört, att han ska vara kvick, hvilket är sällsynt hos vitsare.

Fotografer vitsa dessutom mer än andra — de äro ju också på grund af sitt yrke mera närgångna än andra; åtminstone ögonblicksfotograferna. Jag är själf ögon-

blicksfotograf. Hoffotografen Blomberg vitsar otäckt, när han kommer åt. Det är inte underligt, att de kungliga resa så ofta bort till sina lustslott, när de ha en sådan fotograf.

Källarmästare vitsa också. Jag känner den värste, men jag utsätter icke hans namn — jag skulle då utsätta honom för faran att förlora sina kunder.

Han vitsar på ett särskildt sätt. Han gör inte vitsen, medan ni väntar, han tänker ut den och snickrar till den och limmar ihop den flera dagar i förväg, och han »drar» den t. ex. så här:

— I går, när jag var ute på Djurgården med sjökaptén Jonsson, gjorde jag en vits — ha — ha — som var så här:

— Kan kaptén säja, hvad det där är för ett träd? (Jag pekade på ett träd.)

— Nej, sa' kaptén.

— Ska inte en sjökaptén känna till träden, sa' jag — ha — ha!

Vitsen påstås ha sin hembygd i Göteborg, en stad, där John Ericsson står i kavaj och tittar på sin tvättnota. Jag tycker mycket bra om Göteborg. Jag köpte en tandborste där i våras. Jag skall alltid fara dit, när jag behöfver en tandborste.

Det är på tiden, att folk upplyses om, att vits är icke kvickhet, och att kvickhet är icke vits. Jag har aldrig hört en verklig humorist vitsa. Vitsen är ett surrogat för kvickhet, men ett mycket dåligt surrogat. Det skulle icke förvåna mig, om någon smart man — naturligtvis göteborgare — satte upp ett

Vitsinstitut,

där hvarje ung man, som vill anses tillhöra de s. k. bättre klasserna, på viss tid kunde mot en viss betalning lära sig ett visst antal originalvitsar. Man skulle också kunna förena affären med en vitsuthyrningsbyrå, där unga män, som skola bort på större bjudningar, mot billig afgift kunde få hyra en eller annan vits att göra lycka med i sällskapet. Jag öfverlämnar idéen till en smart man — naturligtvis göteborgare

Man skulle kunna få se annonser af följande utseende:

Vits till salu. Verkligt fin vits (något pikant), endast använd tre gånger, säljes på grund af utländsk resa för billigt pris.

Sällskapskarlar, ohoj! Af en händelse finnas 300 olika vitsar till salu. Flera verkligt roliga. Insänd 20 öre i frimärken och vi sända prof! Profryttare och kåsörer, passen på! Svar till »Upphörd skämttidning».

Nej, vitsen måste sättas på sin rätta plats och svenska folket måste upplysas om sitt misstag. Ni vet nu, hvad vits är, och så fort ni hör någon sådan, som kan anses farlig för den allmänna säkerheten, så skicka den till mig. Jag skall då trycka den och genom en dylik of-fentlighet så småningom aflifva alla vitsar i landet.

Det ska bli roligt att se, hvad Don Basuno och Aron och Engdahl i Göteborg sedan ska ta sig till. Det blir för sorgligt! Och hvad ska eftervärlden säga om dem? Just nu kommer jag ihåg en vits af ofvannämnde källarmästare. Den passar. Han sa':

— Hvad de döda få för betyg vet man ej, men den som lefver får c.

Hit med yxan!

Mitt system.

Huru få likadana muskler som jag?

15 minuters arbete dagligen för hälsans skull!

(Fritt efter I. P. Müllers arbete med samma namn.)

Företal till den svenska upplagan.

Föreliggande arbete har i sitt hemland rönt en exemplös framgång. Den första upplagan — 70,000 exemplar — slutsåldes på två dagar. Hela dagspressen, äfven den nykterhetsvänliga, har mycket lofvande anmält boken.

Några ord om arbetets författare torde kanske vara på sin plats.

Hasse Z. (H.H. Zetterström), nu i sitt tjugusjunde år, ägnade sig först åt teologiska studier, blef därpå ingenjör vid Atlas' verkstäder och är nu anställd som utgifvare och redaktör af Söndags-Nisse.

Genom ihärdigt bedrifna kroppsöfningar har han från att ha varit ett sjukligt barn (han var född med snufva samt gikt i armhålan) utvecklat sig till Europas mest muskulösa person.

Såsom bevis på hans underbara kroppsutveckling kan anföras följande. Professor Georg v. Rosen, den berömde djurmålaren, yttrade en gång till honom i vittnes närvaro:

— Ni är den skönaste människogestalt jag någonsin skådat.

För att läsaren må få ett svagt begrepp om hans allsidighet som sportsman må här först nämnas att han vunnit 463 pris. Dessa pris hafva icke, såsom många kanske tror, kommit i H. H. Zetterströms ägo genom arf eller köp utan hafva de tillkämpats på idrottsplatser, på skjutbanan och i simhallen vid Malmtorgsgatan.

I följande idrotter innehar H. H. Zetterström världsmästerskap: fingerkrok, krona och klafve, knäböjning och tåhäfning, armbrytning.

Genom sina exempel har han utöfvat stort inflytande på den svenska idrotten. Det var på uppmaning af Zetterström som V. G. Balck efter mycket betänkande intog den ställning inom sportvärlden som han nu faktiskt innehar.

»Mitt System» skall säkerligen gå segrande genom världen. Förutom denna svenska upplaga äro äfven en engelsk, en spansk, en gammalfransk och en tungusisk under arbete. Författaren har naturligtvis sin provision.

Förläggaren.

Innehåll.

Hälsa kontra sjukdom.

Hvarför vara frisk?

Sjukdom är själföfvållad.

Hvad ska vi ta oss till?

De små hälsokällorna.

God mat och dryck.

Förståndig underbeklädnad.

Vadderade yllekalsonger.

26 grader Cels. i rummet.

16 timmars sömn.

Tobaksrökning.

Särskilda anmärkingar om systemet.

Om små småbarn. Om småbarn. Om större småbarn. Om barn. För vetenskapsmän. För urmakare. För damfrisörer. För akademiledamöter. För feta. För medelfeta. För magra. För resande. Allmän anmärkning mot systemet.

Öfningarna.

Slut.

Uttalande af doktor Ivar Andersson, förste stadsläkare i Stockholm,

På begäran af förläggaren till denna bok har jag undersökt densamma och funnit den absolut bacillfri. Enär författaren själf vägrat att låta undersöka sig, har jag i stället sändt honom följande frågoformulär som han äfven besvarat.

- Hur dags stiger ni upp på morgonen?
- Klockan half tolf.
- Har ni alltid mått väl af det?
- Ja, alltid, utom en gång, men då hade jag gått och lagt mig klockan 11.
- Hur dags går ni vanligen till sängs?

-- Hm....

— Hvad äter ni till frukost?

Smörgåsens bord. Løjans rom. Faluns brännvin. Stora bryggeriets pilsner. Kroppens kakor. Köttets bullar. Katrinas plommon. Strömningens låda. Östergötlands brännvin. Pilsener bryggeriets pilsner.

— Äter ni något mer?

— Nej, inte till frukost.

— Dricker ni något om förmiddagarna?

— Hvart ska vi gå?

— Hvad äter ni till middag?

— Kalfvens frikassé. Oxens stek. Glacens marräng. Hönans buljong.

— Huru är ni klädd?

— I kostymer från Brander & C:o, Birger-Jarls gatan.

— Dricker ni vattenledningsvatten?

— Ja, men inte till holländska ostron.

*

Mitt system.

Om småbarn.

Så fort barnet är en månad gammalt börjar man gymnastisera med det. Man låter det göra armar uppåt sträck samt armar nedåt sträck samt låter det häfva sig på tå.

Memento för kvinnor.

Begagna snörlif! Det förstör visserligen eder kropp, men det ger er en vacker figur.

Beskrifning på öfningarna.

Öfning 1.

På morgonen eller på förmiddagen: Ur sängen! På med kalsongerna! Innan man börjar själfva öfningen, sträcker man ut kroppen så långt den går och drar den därpå hastigt tillsammans, hvarpå man genast klär af sig och går till sängs. Efter en stunds hvila springer man åter upp och klär på sig, denna gång äfven byxorna. Nu tvättar man sig i ansiktet och om händerna och dricker en kopp te samt läser morgontidningen.

Öfning 2.

För högra benet så långt upp som möjligt samtidigt med att ni rycker helt lätt på vänstra axeln.

Öfning 3.

Sträck upp högra armen och tag en lång utandning. Glöm icke att strax därefter andas in!

Öfning 4.

För vänstra benet rakt ut åt sidan och låt det vara så. Denna öfning stärker mjälten, njurarna och nafveln.

Öfning 5.

Upprepa öfning 4.

Öfning 6.

Stå alldeles orörlig i tre minuter. Denna öfning stärker vristerna.

Öfning 7.

Lyft högra benet så högt att knät når hakan. Fatta samtidigt med bägge händerna om vänstra foten. Till denna öfning som särskildt verkar stärkande på under-

lifvet, behöfves biträde af några handfasta personer.
Freys express uthyr sådana.

Öfning 8.

Gå rundt rummet.

Öfning 9.

Lägg er på rygg.

Öfning 10.

Res er upp.

Öfning 11.

Böj er så långt framåt och nedåt ni kan. Släpp taget med fötterna och stå på händerna. Det är litet svårt i början, men med litet öfning går det lätt.

Fingeröfning.

Ta upp en kork ur en flaska Moet & Chandon.

Halsöfning.

Drick ur flaskan.

Öfning 12.

Upprepa fingeröfningen.

Öfning 13.

Sätt er ned på golvet, lyft benen från golvet och snurra tre hvarf rundt utan att lägga ned benen. För att icke få stickor i sitsen är det bäst att sätta sig på en silfverbricka.

Paus.

Badet.

Detta kan tagas på olika sätt. Många bruka taga en svamp och tvätta sig där de komma åt. Själf ställer jag mig midt på golvet och ser länge på ett ämbar fyllt med vatten. Därpå kläder jag hastigt på mig och går ut.

Torkningen.

Tag en handduk och torka er.

Frotteringsöfningarna

ingå i mitt system och äro af stor vikt. Genom dagliga frotteringar har jag fått en hud så vacker och behaglig att när jag ibland är naken ingen tror att jag är det.

Frotteringsöfning I.

Gnid högra armen med vänstra handen och vänstra benet med högra handen, under det att högra foten gnider vänstra foten. Efter en stund känner ni en behaglig värme genomströmma hela kroppen i synnerhet om ni samtidigt med gnidningarna gör knäböjningar och tåhöjningar.

Mina speciella halsöfningar.

Öfning a.

Vrid hufvudet åt vänster.

Öfning b.

Vrid hufvudet åt höger.

Öfning c.

Vrid hufvudet ett hvarf rundt.

Genom dessa öfningar har min hals så utvecklats att jag måste använda en krage om 58 cm. Dessa kragar finnas färdiga hos Bégat. Min hals är dessutom så kraftig, att om jag sticker hufvudet under en byrå, så kan jag icke få fram det.

Slutord.

Käre läsare!

Mitt arbete har verkligen blifvit vidlyftigare än jag trodde, men det beror på de nödvändiga förklaringarna till hvarje öfning.

Vare sig du nu är ung eller gammal, gift eller ogift, svag eller kraftig, så börja genast med mina öfningar, och du skall snart finna att lifvet får ett helt annat utseende. I synnerhet efter fingeröfningen. Måhända har du icke något badkar. Tag då en våt handduk. Måhända har du icke någon handduk. Tag då en tekanna, fyll den med vatten och begagna silen som duschapparat. En gymnast måste vara påhittig! Börja nu genast med öfningarna och skicka mig gärna en tacksägelseskrifvelse, om det är så att du blir bättre.

Diabolo.

Jag köpte ett Diabolospel för 2,50. Rudolf köpte också ett för 2,50. Vi togo hvar sitt i hvar sin låda och åkte hem.

Min äldsta son sade, då han fick se paketet:

— Är det ett snörlif åt mamma?

Barn äro grymma. Min hustru är icke en meter hög i lifvet. Dessutom begagnar hon icke snörlif. *Ingen kvinna begagnar snörlif.* Jag har bara träffat *en* kvinna som erkände sig begagna snörlif. Hon sade att hon bar det första gången i sitt lif och på läkares ordination. Hon skulle annars falla ihop.

Efter middagen sade jag till familjen:

— Tänd alla elektriska lamporna i salen för 2,2 öre i timmen, så skall jag visa er något!

— Nåväl! Här ser ni två pinnar, mellan hvilka löper ett helt vanligt snöre af ungefär en och en half meters längd. Och här ser ni en Diabolo! Hvad är en Diabolo?

Min hustru, som gått i franska skolan, frågade om icke barnen skulle gå ut. Nej. Diabolo är en snurra, som roterar om man hänger den på snöret och rör på pinnarna. Så här! Titta nu på! Jag lade snurran midt på snöret,

och så föll den i golfvet. Jag tog upp den och började på nytt. Jag ryckte i pinnarna upp och ned, och så föll snurran i golfvet. Min äldste son sade:

— Kanske pappa inte kan —

— Gå ut allesammans! sade jag. Jag vill vara ensam, alldeles ensam.

— Ska pappa raka sig? sade min yngsta.

— Nej, det blir något ännu värre, sade barnens mor, och så försvunno allesamman till hvar sitt nyckelhål.

Jag började igen. Snurran föll. Jag tog ett nytt tag. Den föll igen. Jag tog 15 nya tag. Den föll 15 gånger. Jag satte mig och såg på tillställningen och tänkte:

— Detta är världens modernaste spel! I Paris spela alla människor det, alla! Droskkuskar, ammor, barn, kokotter, poliskonstaplar, grisetter, alla, ute på boulevarden. En fru berättade mig i går att hon sett små, små barn spela det i Tyskland, öfverdådigt skickligt. En vän berättade i förrgår att han varit i Köpenhamn i höstas. Hela stan spelade Diabolo. Unga, gamla, fattiga, rika, blinda, döfva, lama, lytta. Ha! Det var en lögn alltsammans! Ingen människa i världen kan lära sig detta infernaliska spel. *Det är fysiskt omöjligt*, som min gamla faster sa' när hon första gången fick se en automobil.

Jag ringer upp Rudolf. Rudolf är inte hemma. Rudolfs hustru är hemma. Hon är alltid hemma. Hon säger att Rudolf gått ut, gått ut för att köpa en ny kupa till taklampan och försöka få ett nytt snöre till Diabolon.

Han har slagit sönder en lampkupa! Jag börjar på nytt. Ha! Det lyckas! Snurran snurrade! Snurrar åt ett håll! Den lutar — jag flyttar ena pinnen, den reser

sig! Den snurrar och det sjunger om den! Jag kan konsten! Nu gäller det att kasta den i luften och fånga den på snöret. Jag försöker. Det var en present af min moster. En riktigt vacker kristallskål. Vi frågade en gång på en liknande hos Stina Svanberg. Den kostade 80 kronor. Jag plockade ihop bitarna och lade dem i kaskelugnen, så plockade jag ut dem igen och lade dem i en pappask högst uppe på högsta hyllan i garderoben. Min vackra kristallskål, som jag fått af min moster, är härmed försvunnen. Ingen är kropp till att förstå hvart den tagit vägen. Den är väl stulen.

Jag flyttade mig till en annan del af rummet. Det är inte värdt att kasta den för högt i början, tänkte jag. Den kom aldrig ned igen. Den fastnade i takkronan. I detsamma ringde det i telefon. Det var Rudolf. Han bad att få adressen på min dödsfiende. Gata, husnummer och församling. Han ville genast på egen bekostnad skicka ett stadsbud dit med en Diabolo, en lindrigt begagnad Diabolo.

— Som är ett så treffligt spel, sade jag, och så lätt, jag kastade den nyss i luften och tog den 14 gånger i följd utan att missa.

Rudolf frågade om jag arbetade med skyddsnet, som akrobaterna på cirkus. Han skulle kunna skicka mig ett slädnät.

I går hade vi bjudning. Rosenlunds som vanligt. Rosenlund sade efter middagen:

— Hvad är det där för en leksak? Är det barnens?

Han pekade på Diabolon.

— Ja, sade jag. Barnen leka med den. (Min hustru

sprang omkring och letade efter kristallskålen att servera frukten i.)

— Så underlig leksak, sa' herr och fru Rosenlund på en gång. Hur gör man med den?

— Så här, sa' jag och visade greppet.

Rosenlund satte genast snurran i gång, kastade den i luften och tog den 36 gånger.

— Det var ju rätt roligt, sa' fru Rosenlund, får jag försöka! Hon var styfvare än mannen — hon tog den 52 gånger och lät den dessutom snurra på pinnarna.

— Hvar köper man dom här? sa' Rosenlund. Ä' dom dyra?

— Fähund! sa' jag. (Vi äro rätt intima.) Du har öfvat dig i 3 månader för att göra det där, och din hustru har tagit lektioner ett halft år! Mej lurar ni inte!

*

Nu kan jag det hela. Det är ju så enkelt. Håll vänstra handen stilla! Arbeta med den högra, och när farten är god, skilj hastigt pinnarna. Snurran går i luften, och tag den så på spändt snöre. Ett härligt spel. Ett första klassens nöje. Hela Stockholm måste spela Diabolo! Låt oss bilda klubbar och ha täflingar. Ett så enkelt och billigt nöje ha vi inte haft på länge. Hos oss fattas bara en kristallskål, en vas, en urtafla, en kinesisk kopp och två par innanfönster —

Idrott.

Det finnes ingenting som jag älskar så mycket som idrott, och det finnes ingenting, som jag hatar så mycket som sport. D. v. s. jag älskar ju äfven mycket sköna kvinnor och vackra kavajkostymer och jag hatar ju äfven mycket konkurrenter och varm punsch. Men det hör ju inte hit.

Ända sedan jag var en liten gossa älskar jag idrotten. Jag var endast fem år gammal, när jag åkte kälke nedför Besvärbacken på söder. Och jag hade knappt hunnit min femtonde födelsedag, när jag på ett stort isstycke seglade utför Norrström. Det var på våren och det rädde uppström. Jag steg på vid Söder Mälarstrand, och när jag kom till Vasabron, sprack issjoket i två delar. Jag satte en fot på hvardera delen och åkte vidare. Stränderna kantades med skådelystna, och när jag hann till Norrbro, kom en poliskommissarie roende i räddningsbåt för att rädda mig. Isstycket hade då spruckit i tre delar men jag stod med en fot på hvardera delen. Jag vägrade att låta rädda mig — det var min afsikt att gå i land vid Fjäderholmarna. Åskådarna på kajen uppmuntrade mig med glada tillrop, och när jag kom till Skeppsholms-

bron, sprack isstycket i aderton delar och jag föll genast i sjön och drunknade.

Vid sexton års ålder deltog jag i en skridskotäflan på Nybroviken. Strax före täflingens början kände jag mig illamående och utgick ur täflingen. Det var 10 grader kallt och jag var inte van vid att gå i trikåer. Dagen därpå stod det i Dagens Nyheter:

— — H. Zetterström utgick redan från början ur täflingen — —

Jag klippte ut detta meddelande och bar det i två år i min plånbok.

När jag blef sjutton år startade jag en atletklubb på Östermalm. Jag bodde på söder, så jag ville inte söderborna något ondt. Jag var den starkaste i hela klubben, och på programmet till vår stora uppvisning i en källarelokal vid Grefturegatan, Annandag jul, stod med stor stil:

*Gästuppträdande af amatöratleten H. Zetterström
Champion af Östermalm och Södermalm. Herr
Zetterström kommer att pressa en kulstång väg. 170 kg.*

Jag blef förhindrad att uppträda den aftonen. Min moder var i besittning af en nyckel till en garderob och i den garderoben var jag. På sommaren före denna tilldragelse hoppade jag från kandidaten hos Köhler. Jag skulle aldrig ha hoppat, om inte en person, hvares namn jag ännu har uppskrifvet i en särskild bok, knuffat till mig. Jag kom på ryggen. På en äldre fet man som sedan aldrig syntes till vidare. Naturligtvis har jag äfven varit bicycleåkare. På min första bicycle fick jag 150 kronor. Det var nämligen i den första bicycletiden. Nu-

mera får man inte 75 kronor. Den var från Amerikansk Cycle Import.

Vid 23 års ålder sköt jag mycket till måls. Målskjutningen är för öfrigt en utmärkt idrott. Den skärper blicken, åtminstone med en tafla på tre meters afstånd. Dessutom är skjutningen mycket angenäm, om man idkar den i sin bostad. Man kan dricka till den. Jag har hemfört flera medaljer i målskjutning. De äro mycket vackra och på baksidan står *Gröna Lunds Tivoli* och så det är under hvilket skjutningen ägt rum.

Hemma i min bostad skjuter jag mycket. Mitt yrke gör, att jag måste ha en viss färdighet i denna idrott. Jag brukar placera ett äpple eller en apelsin eller ett ägg på min hustrus eller min sons hufvud. Allra roligast är det, om det är ett ägg jag skjuter på. Ägg är ganska hårdkammadt. Då och då händer det att jag skjuter bom, men detta betyder icke så mycket. Pilarna gå aldrig djupare än 2 cm.

I boxning är jag ganska styf. Att jag en gång besekrat Hjalmar Lundin och en gång var erbjuden fri resa till Amerika af en dödsfiende till Amerikas förnämsta boxare Fitzsimmons är så allmänt bekant, att det här icke behöfver vidare påpekas. Boxning är äfven en utmärkt idrott. Den stärker en själf och försvagar ens omgifning.

Naturligt är att jag äfven är skidåkare. Den stockholmska omgifningsterrängen lämpar sig dock ej fullt för denna idrott. Den är för backig. Jag var ute för en tid med mina skidor. Jag kom till en backe och så åkte jag ned. Nedanföör backen gick en landsväg och på landsvägen kom en droska. Genom vänligt tillmötes-

gående från dem som sutto i droskan körde de mig hem.

Jag gillar äfven mycket skridskosegling. För att vara en styf skridskoseglare måste man köpa en grå vadmalskostym, ett par höga kängor, en mössa att vika ned öfver öronen, ett par vantar som sluta vid ärmhålan, ett par muddar som sluta vid handleden, en lifräddningslina, ett par spikar att hugga i isen, när man faller i en vak, samt ett par långa lindor att linda kring benen så att de ej vika sig. Ett skridskosegel kan man också ha. Det bör vara fem kvm. och köpt i Amerikansk Cycle Import. Börjar det blåsa och man är ensam ute på en stor sjö, är det nog bäst att släppa seglet och ropa på hjälp. Seglar man två stycken med ett segel, lagar man så att den andre står främst, hvarvid man mycket lätt med någon öfning kan smita ifrån alltsammans och låta den andra förkyla sig ensam.

Källbackåkning är äfven i min stil. I synnerhet sparkstötting. Jag åkte en gång sparkstötting med en ung vacker flicka. Ah! Det var i min ungdom! Hon hade ljust hår och mörkblå ögon och ingen fanns i närheten. Jag böjde mig fram och kysste henne helt lätt på högra kinden. Hon skrek att jag inte fick göra så och sade att jag genast skulle sparka hem henne till hennes mamma. Ah! Det var i min ungdom! Jag åkte vidare. Det gick med svindlande fart och jag böjde mig sakta fram och kysste henne helt lätt på vänstra kinden. Hon skrek att jag inte fick göra så och sade att jag genast skulle sparka hem henne till hennes mamma. Jag sparkade hem henne. En flicka som jag kysser helt lätt på högra

och vänstra kinden och som ändå vill hem till sin mamma — med den flickan har jag ingenting att skaffa.

Ja, idrotten är en härlig sak. Den är härdande, stärkande, uppfriskande, nyttig och rolig. I synnerhet med glögg.

Oemotståndlighetens hemlighet

eller

Den lille anbräckaren.

*Handledning i huru en oerfaren man på kort tid med storm
eröfrar den stoltaste dams hjärta.*

Jämte

*konversationsexempel och flere anknytnings- och samtals-
fraser. Utarbetad efter olika källor samt på egen er-
farenhet.*

Förord.

Kärleken är ganska gammal. Den infördes hit be-
tydligt tidigare än potatisen, suörlifvet och inven-
tionssoffan. Vanligen uppträder den i åldern 15—60.
Efter sistnämnda ålder är den dock sällan besvarad.
Mången älskande ung man går ganska ofta förlustig en
berusande kärleks lycka endast på den grund, att han ej
betjänat sig af de i denna bok angifna råden och hänvis-
ningarna. Om denna bok läses och noggrant följes, ga-
ranterar förf. ett godt resultat. Tusentals intyg från
tacksamma klienter finnas mot diskretion och mindre af-
gift att bese.

Och nu unge man låt oss börja. Mod och tillförsikt och min ledning är det enda du behöver.

1 kap.

Du är kär. Jag har länge sett det på ditt utseende och ditt sätt att uppträda. Ditt aftärda ansikte, dina oroliga ögonkast, dina skälfningar i knäveckan — allt talar därom. Du har öfvergifvit dina gamla vänner och på 2 dagar har man ej sett dig på Strömkaféet.

Du brinner af begär att sammanträffa med din älskade och därmed äro vi inne på det

Första besöket.

För detta ändamål måste du kläda dig i frack (sådana uthyras numera ganska billigt. Underrättelse här). Sedan du tagit reda på husnumret och gatans plats (Adresskalendern har karta) beställer du en täckt hyrvagn (för frackens skull) och åker dit. Du ger kusken omkring 50 öre i drickspengar och uppmanar honom att sedan sända dig räkning fram i veckan, till hvilken tid du väl hinner flytta någon annanstans.

Du går därpå upp för trapporna sedan du gifvit portvakten en slant. I sin älskades hus bör man muta så många som möjligt — föräldrarna dock undantagna.

Finnes hiss begagnar du dig af den och tillser då noga, att den just stannar vid rätt förstuga. Du kan annars mycket lätt komma i orätt familj och bli olycklig för hela ditt lif.

Du ringer inte genast på. Det är inte fint att komma in andtruten och flåsande och genomsvettig med ögonen

som manschettknappar. Du väntar ungefär 10 minuter, hvilken tid du bör använda för att undersöka trappans läge i förhållande till dörren, ledstångens styrka m. m. Allt småsaker, som man i händelse af faderns vredesmod ovillkorligen måste känna till.

Du trycker därpå helt lätt på den elektriska ringknappen med rakt utsträckt pekfinger, drager handen hastigt tillbaka och afvaktar stillatigande dörrens öppnande.

När jungfrun öppnat dörren på glänt, frågar du i det du lyfter på hatten och gifver henne en femkronesedel:

— Männe fabrikör N. N. är att träffa?

Du införes därpå i tamburen, där du aftager hatt och rock. Med hänsyn till din obekantskap med fadern är det kanske bäst du behåller kappen. Dock bäres den ej lyftad utan elegant svängande.

I tamburen upptager du ur plånboken ett visitkort med guldkanter — helst ditt eget — och lämnar det med begäran om dess framlämnande till husfadern.

En stunds väntan — denna tid användes bäst till studium af de i tamburen befintliga öfverplaggen. Finner du mer än 5 trasiga knappar i den älskades kappa, smyger du dig raskt ut samma väg du kommit.

Men — du införes i salongen. Är du ensam där, sätter du dig icke genast utan tager de å väggarna upphängda taflorna i noggrant betraktande. Intag en så fördelaktig ställning som möjligt — vid alla nyckelhål befinna sig familjens alla medlemmar, som vetgirigt iaktta hur du bär dig åt.

Efter taflorna öfvergår du till de på salongsbordet befintliga praktverken. Härunder försummar du icke att

då och då skratta till helt lätt. Lämpliga ställen att skratta åt äro sid. 12 rad 13, sid. 21 rad 5. Därunder inträder husfadern och nu börjar följande

Samtal.

HUSFADERN. Vi äro mycket glada att se Eder, min bästa herre. Vill Ni inte taga plats?

(Du tager plats och lägger högra benet öfver det vänstra, under det att du lutar dig lätt framåt.)

Du. Jag ber Eder förlåta, min bästa herre, att jag på detta sätt utan vidare förberedelser intränger uti edert lugna fridfulla hem. Men en ungarl som jag, hvilken sedan flera år tillbaka står ensam i världen, är verkligen trött på de tomma nöjen och förströelser, som ungarlslifvet har att erbjuda. Sedan länge har jag önskat att bli bekant i en familj, hvars föräldrande nöjen och sysselsättningar man icke utan allvarlig skada alltför länge kan undandraga sig.

HUSFADERN. Får det lof att vara en cigarr?

(Du tager cigarren och stoppar den i fickan.)

Du. Edert hus, högtärade herre, är bekant för sin stora gästfrihet, som öppnar portarna för hvarje besökande. Här hafva muserna och gracerna slagit sig ned, här härskar den sanna familjelyckan jämsides med den största kärlek och innerligaste vänskap och öfverseende.

HUSFADERN. Jag känner mig mycket smickrad af edra ord. Var välkommen! Och bered oss den glädjen att känna Eder riktigt hemmastadd

(Känn dig hemmastadd.)

Du. Jag tackar Eder uppriktigt för eder stora vänlig-

het och lofvar att hvad på mig ankommer söka gå eder önskan till mötes.

HUSFADERN. Gör oss den glädjen att ofta få se eder.

Du. Det skall Ni helt säkert icke hafva sagt förgäfvets. Jag lofvar att rätt snart återkomma.

(Här reser du dig och tager farväl och anhåller i tamburen om din hjärtligaste hälsning till fröken Ebba — din tillkommande.)

Samtal med en obekant dam. På gatan.

Du. Tillåter Ni min fröken, att jag erbjuder Er min hjälp? Helt säkert har Ni i denna trängsel mycket svårt att bana Eder väg.

HON. Åh nej — det går nog.

Du. Törs jag fråga — hvart bär det af?

HON. Till Östra stationen.

Du. Då måste jag på det enträgnaste uppmana Eder att icke utsätta Eder för någon fara. Ser Ni ej, huru människorna stå hårdt packade för att invänta konungen, som är på väg till Kungl. Operan, där man i afton gifver Stenhammars så berömda opera *Gildet på Solhaug*. Vill inte äfven Ni hälsa på konungen?

HON. Jag har inte tid, om en kvart måste jag vara vid stationen.

Du. Då måste Ni ju gå Kindstugatan, och där kan Ni inte gå ensam. Jag följer er — ser Ni, det går förträffligt! Ämnar Ni själf resa bort?

HON. Nej, jag väntar en resande.

Du. Förträffligt! Det hade varit skada, om denna hastiga bekantskap skulle få ett så hastigt slut.

HON. Skada?!!

Du. Ja, af allt hjärta önskar jag, att det ej är sista gången, vi träffas. Tillåter Ni, att jag presenterar mig: N. N., elektrisk ingenjör.

HON. Jag gläder mig mycket åt att känna namnet på min vänliga räddare, hvilken för min skull haft så mycket besvär.

Du. Ingenting att tacka för, min fröken. När får jag återse Er?

HON. Jag vet inte — är det inte väl — hm.

Du. Frukta intet! Tillåt mig att ännu en gång se på Eder. Jag hör tåget komma! Vill Ni icke ge mig den hvita rosen, som Ni har fäst där vid er barm.

(Hon ger dig rosen, som du för till dina läppar.)

Du. Jag går nu. Men jag ställer mig där borta vid specerihandeln för att så länge som möjligt kunna se Er.

(Du går, under det att du då och då hjärtligt kysser rosen).

Den första kyssten.

Den första kyssten är i de allra flesta fall mera beroende på tillfället än på slug beräkning. Måhända är det därför, som den så ytterst sällan placeras på rätt ställe — en olägenhet, som dock lätt försvinner i den mån öfning och erfarenhet inträda. Angående kyssten är att märka:

Den får ej vara smackande eller smällande. Det är endast kyssar på landet, som smälla. En kyss i staden är alltid ljudlös. Naturligtvis får den heller icke smaka något. Huru länge den bör räcka, öfverlämnas åt hvar och ens godtfinnande att bestämma. I alla händelser bör den ej räcka längre än, att man hinner räkna till 57,867.

Att blunda under själfva kyssen är icke att tillråda — såvida man icke bär emaljöga. Ett rakt ut i luften stirrande öga verkar ofta enerverande på den man älskar.

Lämpliga tillfällen för kyssar äro pantlekar. För att bli kysst af hans Majestät Konungen fordras att man är en liten flicka i Marstrand eller att man upptäckt Asien och håller föredrag därom i Musik. akademien.

En vis man har sagt: En kyss smakar ingenting, om inte möjligen den ena parten tuggat tobak, ty då smakar den tobak.

Från kyssen är steget till

Rendez-vous

icke långt.

Samtal vid ett rendez-vous.

HAN. Det gör mig mycket glad, att Ni verkligen uppfyllde min bön att komma till detta ensliga möte. Jag hade knappast hoppats så mycken godhet, skola vi inte sätta oss på bänken?

(De sätta sig, sedan han med fingerspetsarna lätt öfvertygat sig om att ej bänken är nymålad.)

HON. Vet ni, jag sade till min moder, att jag ämnade besöka en väninna. Tror Ni att det var orätt att så narras för min moder?

HAN. (Tiger.)

HON. O, Ni tiger! Ni föraktar mig! Jag ser det! O, jag olyckliga!

HAN. Ack nej, älskade! Jag blet stum af tacksamhet öfver din uppoffrande godhet! Älskade!

(De falla i hvarandras armar — mjack mjack!)

Vid afskedet återtager han tilltalsordet Ni.

Samtal med en otillgänglig dam på en bal.

HAN. Hvilken härlig vals man just nu spelar upp. Jag tror den är af Wagner. Tycker Ni om musik?

HON. Nej.

HAN. Tycker Ni inte att här är mycket varmt.

HON. Nej.

HAN. Får jag lof att erbjuda er min arm?

HON. Nej.

HAN. Är det er syster, som står där borta?

HON. Nej, det är generalkonsul Johanson.

HAN. Måhända faller jag Eder besvärlig?

HON. Ja.

HAN. I så fall aflägsnar jag mig.

HON. Tack.

(Han aflägsnar sig.)

*

Såsom afslutning på denna oundgängliga handledning vill jag tala något om en af unga »anbräckare» synnerligen hatad individ, nämligen

Svärmodern.

Svärmodern är malörtsdroppen i den förälskade mannens glädjebägare. Tusentals män ha i kamp mot henne måst erkänna sin underlägsenhet. En djärf man bildade en gång en förening mot svärmödrar. *Redan efter 2 timmar var ordföranden lönnmördad och medlemmarna förgiftade.*

Enda sättet att undgå svärmoderns glödande hat är att visa henne en påträngande välvilja, ja, i värsta fall tillbedjan. Man kurtiserar, man kysser henne offentligt och

då och då sticker man åt henne parfymerade kärleksdik-
ter. Efter ungefär 3 dagar kommer fästmän eller hustrun
att sända sin moder *dit pepparn växer*. I ytterst få fall
nödgas man gå så långt i sina åtgärder, att man skiljer
sig från sin hustru och gifter om sig med svärmodern.
Detta naturligtvis endast för att äfven så fort som möjligt
skilja sig från svärmodern och återta hustrun. I detta
fall får man hjälp af lagen, som förbjuder svärmodern att
besöka sin frånskilda man.

Emellertid

när en ung man eröfrat en kvinnas hjärta, står man strax
vid brudstolen. Och sedan finnes ingen anledning att tala
om kärlek vidare.

En fin affär.

(Stulen idé.)

Högstedt har i dagarna öppnat affär vid Birger-Jarls-gatan. Där är en ständig ström af människor genom dörrarna. Jag tittade in där en kväll i veckan strax innan han skulle stänga, och då kommo där följande personer:

En herre, som bad att få telefonera.

En dam, som bara ville titta ett tag i adresskalendern.

En pojke, som försökte byta om en sak, som han köpt i en annan butik.

En herre, som ville sälja vykort öfver huset, där affären var inredd.

En herre, som bara ville visa en ny sorts rättfälla.

En flicka, som frågade om det bodde någon, som hette Johansson i huset.

En brefbärare.

En karl, som lämnade ett paket till ett af biträdena.

En liten flicka, som bad att få ett nytt papper om ett paket, som gått upp.

En herre, som bara ville titta i adresskalendern ett tag.

En dam, som kom in och såg sig omkring och sade,
att hon gått galet.

En något berusad herre, som bad att få tända sin cigarr.

En elegant dam, som bad om några små artiklar till
en välgörenhetsbasar.

En herre, som frågade, om det var här han hade glömt
sitt paraply dagen förut.

När han hade gått, stängde Högstedt butiken och jag
sade:

— Din affär går utmärkt. På de tio minuter jag
suttit här, har här varit 14 personer.

— Du misstar dig, sade Högstedt, det har varit 15.

— Visst inte, jag har noga räknat dem. Det är 14.

— Ja, men du glömmet dig själf.

Världens starkaste man.

The strongest man in the world.

Firdensjokon firkaste stakon finmakon.

Världens starkaste man hade anländt till staden. Fyra kompanier från gardesregementena hade burit hans koffertar från bangården till stadens största hotell (för säkerhetens skull utan andra pelare än skådespelare).

Vid två bord i matsalen intog han en kopp stark buljong, som sprack hvar gång han satte ned den. Intervjuare sprungo omkring honom på 10 meters afstånd, antecknade längden på hans mustascher, färgen på hans kängknappar och halsvidden på hans kragar (63 cm).

Middagens aftontidningar, som strax därefter utkommo, innehöllo följande notis:

Världens starkaste man är här. Han är mycket stark.

Stadens atletklubbar hafva haft hemliga sammanträden och beslutat utmana honom. Den bekante atleten Samuel Johansson från Södermalms Atletklubbs 4:e krets-förening har stängt in sig tillsammans med den upphörda automobilomnibusen. Något är i lyftningen. Världens starkaste man, hvars namn är Sampson — är icke släkt

med den aktade medborgare, hvars namn står på en del barometrar — uppträder i kväll i Hoffmanssalongen.

Under dagens lopp jäste det i staden och vilda rykten spridde sig lika fort som doften af en 3 månaders gammal limburgrost. Bland annat sade man, att Sampson sönderbrutit flere enkronor samt i Berns slagit sin hand så hårdt i bordet, att kyparen gaf rätt tillbaks. Kl. 8 var Hoffmanssalongen fylld till sista stolsben och längst fram satt Samuel Johansson, landets starkaste man. Flere gånger innan ridån gick upp, måste han bugande mottaga de blomsterbuketter, som öfverlämnades af stadsfullmäktige och representanter för regeringen.

Musiken spelade därpå upp en vals, under hvilkens senare del den springande aflägsnade sig, ty ridån gick åt sidan och Sampson framträdde. PUBLIKEN reste sig genast och ropade på en gång:

Humbug!!!

Därpå satte sig alla utom Samuel Johansson, som försträckt sig.

Mr Sampson visade därpå sina armar, hvilket föranelle hela publiken: män, kvinnor och vaktmästare, att klifva upp, dra upp sina skjortärmar och med medhafda måttband mäta sina öfverarmar (90 cm. 4 millimeter). Sampson sönderbröt därpå en krona, lyfte 300 pounds, bar 9 flickor på magen, applåderade sig själf och gick ut.

Samuel Johansson reste sig därpå icke, ty han stod förut, och sade:

— Mina herrar och skäggiga damer! Kan en utländning vara världens starkaste man? Nej!!! Alltså är jag starkare än Sampson!

Dånande bravorop besvarade detta, och dagen därpå innehöllo stadens tidningar följande notis:

You are a humbug, sir! Mr Sampsons enkrona, som i går sönderbröts, hade han lånat af en advokat, hvadan den alltså var falsk. Mr Sampson har nu utmanats af Samuel Johansson på fingerkrok, af Ernst Karlson på armbrytning, af August Persson på storsmockan och af Kalle Svensson på elefantjonglering.

Kom till Hoffmanssalongen i kväll!

Vi gingo dit, och utanför satt mr Sampson virande en eldgaffel kring sitt lillfinger.

— Hur finner ni det här landet? -- sade vi, i det vi kröpo ned bakom ett bord.

— Jordens starkaste land, sade Sampson i det han vek ihop eldgaffeln och stoppade den i fickan. Jag blir alldeles förstörd. I morgse uppvaktades jag af Katarina norra atletsamfund, som ville täfla i lyftning, 3 min. efter kom Samuel Johansson och lyfte en automobil, på middagen bröt jag arm med Nils Jönsson, och om en stund skall jag krossa gatstenar med en representant för Nya Atletklubben. Jag reser i morgon.

En stund senare uppträdde Sampson. Salongen var fylld. Så fort Sampson kom in, reste sig alla utom Samuel Johansson, som stått i två dagar och alla ropade på en gång:

Usle bedragare!

Sampson smålog mildt, kastade en slängkyss och for dagen efter. Samuel Johansson kan åter sätta sig. Svenska äran är räddad.

Poliskvinnan.

Jag var sömnig och trött af vårluften. Jag somnade rak lång på divanen och vaknade vid att någon kittlade mig på knät, vänstra knät, som är mitt kittelknä. Jag reste mig rakt upp och mina vackra ögon genomborade en ung rätt elegant dam i någon sorts uniform med gula knappar och nummer på kragen.

— Förlåt, sade jag, jag skall strax gå upp och ta på mej en krage och kamma benan och ta på mej en annan min.

— Det behöfs inte. Inga ceremonier, sade den unga damen.

— Säger ni det? Hvarför de' nu då? En elegant karl vill alltid vara elegant, det går på ett ögonblick.

— Nå, raska på då!

Jag klädde mig, och under tiden frågade jag och svarade hon.

— Nå, hvad vill lilla fröken egentligen? Lämna ett litet bidrag till tidningen eller kanske ha mitt porträtt eller bara en hårlock eller en liten västknapp?

— Ni skall följa med mej till vaktkontoret.

— Till vaktkontoret?! Hittar ni inte själf? Har ni ingen adresskalender? Hvad vill ni hos polisen? Akta er för dom!

— Ni ska föras ned och sitta af böter för beväringsexercis. Det är 150 kronor. Jag är konstapeln Maria Jansson, n:o 136, och jag ska följa er ner.

Kragknappen gick af på midten, jag lät den ligga mellan magen och skjortan och sade:

— Nej, hör nu, lilla vän, det är sent på året, men gå tillbaka till karnevalen ändå! Jag har inte tid längre. Det var en treflig kostym ni har. Hvar har ni hyrt den? Ett mjukt tyg!

— Låt bli mej, säger jag, kresser mot Ordningens upprätthållare straffas med fängelse. Inget polishängel!

— Ni tar de' på allvar ni! Er lilla roll! Hahaha!

— Det är ingen roll. Vet ni att v. Kochs motion om kvinnliga poliser har gått igenom?

— v. Kochs motion gått igenom! Jag måtte ha sofvit länge! Beväringsexercisböter, jag har alltid betalat för hvart år!

— Kom med nu! Prata inte smörja! Stadsfiskal Dalström tar nog sanningen ur er!

— Har Stendahl slutat? Gamle Lars?

— Känner inte personen. Stadsfiskalen heter Kata Dalström. Kom nu!

Vi gingo verkligen tillsammans. Alla människor tittrade på oss. Men ingen skrattade. Alla sågo allvarliga ut och några gjorde honnör för konstapel Maria Jansson. Jag tänkte: nu drömmer jag, lät oss vända oss åt väggen och fortsätta. Gå på, lilla Maria.

Vi kommo ned till Myntgatan. En gammal käring, också i uniform, satt vid dörren och putsade en sabel. En något yngre dam vid samma kår granskade en falsk växel med förstoringsglas och stadsfiskalen själf, gamla Dalström, satt och klippte järnplåt med en bulstax.

— Förlåt, sade jag, kunde jag kanske be att få gå hem ett tag. Man väntar med supén.

— Supé kan ni få hämta från Östergötland! Sätt in kräket!

O, Stendahl! tänkte jag. Detta är värre än på din tid!

Jag sattes i en cell och en ung flicka kom in.

— Är ni också vid polisen? sade jag.

— Jag är öfverkonstapel och juris kandidat. Har ni något att anföra? Jag är de anklagades advokat.

— Herr öfverkonstapeln är verkligen mycket söt. Jag kände en flicka som var lik er. (Jag tog henne om lifvet. Hon gjorde intet nämnvärdt motstånd.) Herr öfverkonstapel, bara en liten kyss! (Jag kysste henne! Första gången jag kysst en öfverkonstapel! Inte illa.)

— Tänk, om någon kommer, sade hon.

— Då häktar ni dem, sade jag.

— Javisst, sade hon och stramade upp sig. För resten ä' de min syster som går vakt utanför.

— Säg mig, sade jag, är det treffligt att vara polis?

— Inte alltid. I går tog jag en full karl på Österlånggatan, han gaf mig det här (hon visade mig en liten blå fläck på underärmen), men jag slog honom i hufvudet så han svimmade. S'en tog vi hit'en med ambulansen.

Jag drog mig ett steg tillbaka och sade:

— Ä' ni aldrig gifta.

— Jo vars. Min äldsta syster, som är inspektionskonstapel i Klara, är gift. Hennes man är på en trikkåfabrik. Han har stickat de här strumporna. (Jag tog ett steg närmare.)

— Men säg mig, sade jag, stadsfiskal Dalström, ä' hon hygglig?

Jag fick intet svar. Dörren slogs upp och en röst sade:

— För upp fången!

Jag togs i armen af en lång flicka som jag sett städa i Operakaféet en morgon. Hon förde mig genom en lång mörk gång till ett stort rum fullt af kvinnopolis. Gamla, unga, vackra, fula, alla i uniformer af olika grader. De sågo på mig med allvarliga miner och en af dem, den största och fulaste, sade:

— Sätt hand- och fotbojor på honom och tag af honom kläderna! Vi ska kroppsvisitera honom!

Men då vaknade jag. Hu!

Kräfter.

HAN. Har ni kräfteor?

VAKTMÄSTAREN. Ja, då.

— Ä' dom bra?

— Ja, då.

— Honor?

— Ja, då.

— Härda i skalen?

— Ja, då.

— Få vi då två portioner — men på hvar sitt fat.

HON. Hvarför vill du ha dem på två fat.

— Därför att jag känner dig.

Hon småler, ty hon känner äfven honom.

HAN. Alltså: konversation!

Den s. k. värmeböljan är borta till förargelse för dem som icke ha något annat att tala om. Har du hört *mej någonsin* tala om vädret.

HON. Nej. Du har ju så mycket annat att tänka på.

HAN. Ja, och så lider jag aldrig af värme. Jag är sval om hufvud och --

— Hjärta?

— Nej, fötter. Men jag afskyr ändå sommaren och ändå mer våren. Våren, med sin stickande elaka sol. Bo Bergman har sagt något om hjärnan och ett urblåst ägg. — Jag älskar hösten. Vind i spelet. Hösten, det är lifvet. Det här är inga honor!

— Vill du ha en af mina?

— Hvarför skulle vi då ta hvar sitt fat? Då var det väl bättre att ta ett fat och blunda för hvar kräfta vi tog. Dom ä' osaltade.

-- Småsaker förarga.

— Naturligtvis. Jag for nyss i en spårvagn. På bakre plattformen stod en herre som under det vagnen var i stark fart *hoppade af bakåt*. Nu står där anslag i vagnen: Afstig framåt! Men hvar och en stiger väl af som han vill.

— Naturligtvis.

— Denne unge herre kunde stiga af bakåt. Han hade öfvat sig på det. Det var hans trick för att skrämma spårvägspassagerare. *Och det var hans rättighet*. Men naturligtvis stod på plattformen en karl som just då han gjorde det afgörande steget högg tag i honom och skrek: Ä' ni galen? Ska' ni stiga af bakåt!! Den unge mannen rubbades i sin ställning, snubblade och slog hufvudet i en lyktstolpe. Hvilket aldrig händt, om han fått sköta sig själf. På spårvagnarna bör anslås: Stig af hur ni vill — på egen risk.

HON. I går for jag gratis på spårvagnen.

— Det göra de flesta människor nu för tiden. Det är Berlinergrens system.

— Bör man då skicka tioöringen till bolaget?

— Nej. Man är ej skyldig att lämna bolaget några pengar. Bolaget skall uppbära afgiften. För öfrigt anser jag, att de pengar som vi stockholmare nu spara in genom att fara på spårvagnarna, böra anslås till en nationalsubskription för inköpande af returbiljett till Berlin åt spårvägsdirektören. Konduktörerna skulle gärna offra en dagsaflöning.

HON. Det är mera motion att gå — jag kan en historia.

HAN. Få vi två nya portioner osaltade kräfthanar.
På samma fat.

HON. Det var i Västerås. Det var en äldre herre, som ifrade mycket för långa promenader. Han brukade gå flera timmar ute i skogen tillsammans med sin femton-åriga son. De hade matsäck med sej och åto sin frukost i skogen. Men så en dag hällregnade det, och då sade sonen till sin fader, som ifrade för motion:

— I dag kan vi väl inte gå ut, pappa.

— Nej, sade fadern, i dag gå vi inte ut. Men motion ska vi ha. Vi gå inne.

Så gjorde de i ordning sin matsäck som vanligt och så började de gå rundt salsbordet i matsalen. Pojken bar matsäcken. När de gått i två timmar sade gubben: nu ska de bli godt med frukost! Låt oss slå oss ned här i hagen och äta. Och så satte de sej på golvet och pojken dukade fram frukosten. Plötsligt upptäcktes det att man glömt korkskrufven.

— Du får gå hem efter korkskrufven, sade fadern.

Pojken gick till byfféen efter skrufven.

— Nej, min lille vän, sade fadern, jag sa' att du skulle

gå hem efter skrufven! Och så fick pojken gå tillbaka två timmar och under tiden låg gubben och väntade och läste morgontidningarna. När pojken kom tillbaka åt man frukosten. På den hvilade man och så sade gubben: nu gå vi hem.

— Vet du, pappa, sa' pojken, jag stannar där jag ä' — jag går hem i morgon. Och det gjorde han.

Paus.

HAN. Jag ber få tacka.

HON. Har du varit på Kristallsalongen något nyligen?

HAN. Inte sen i går. Men då hörde jag en herre som sa' om baletten: här är så många vackra flickor, så om man en kväll blir kär i en och kommer tillbaks da'n därpå, så ä' hon tre andra. —

Få vi betala! — Lite mera salt på kräftorna och lite mera honor bland hanarna, så blir lifvet lättare.

Familjen Olssons fonograf.

Agaton Olsson, familjefader, kryddkrämare, hemkom en eftermiddag med ett paket. Detta paket ställdes i tamburen på en galoschhylla, hvarpå Agaton Olsson inträdde i sin våning om 3 rum och kök, jungfrukammare och del i isskåp (i förvåningen hade han gett 750 kronor för våningen — O!). Herr Olsson yttrade högt:

— Jag har nu köpt en fonograf och nu jäklar!

Därpå inflyttades paketet från tamburen, yngste pojken snöts med en ren näsduk, frun satte upp sitt hår i modern fason, och äldsta dottern ringde upp biträdet i affären och bad honom komma upp så fort som möjligt.

Fonografen kostade 26 kronor med 10 proc. kassarabatt, den bestod af en tratt (fru Olsson använder den nu att sila körsbärssylt i) samt en »maskin», hvars cylinder rullade när man vred på en knapp.

Agaton Olsson knäppte upp västen för att få luft och börjar följande tal:

— Mina vänner! Som I veten, har jag alltid intresserat mig för nutidens stora uppfinnare — Ädison är en af mina gamla bekanta — telefon har jag, både Riks och Allmänna, och Primusköket, på hvilket eder moder steker de

utmärkta fläskpannkakor, som jag märkt, att ni inte äter med nog förtjusning, är också en af mig favoriserad upptäckt.

Jag har nu köpt en fonograf och nu jäklar! En fonograf är en maskin, som kan tala, sjunga, spela piano och verka orkester. En fonograf är sålunda mycket mer värd än en människa — denna fonograf kostar också 26 kronor.

Den åtföljes icke af någon bruksanvisning — hon, som sålde den, kände igen mig — och vi skola nu låta den spela »Vintern ra . . .»

Under dödstystnad, endast afbruten af en suck från äldsta dottern (biträdet från affären låter vänta på sig), sätter Agaton Olsson en rulle på cylindern, skrufvar på en skruf, som åstadkommer ett ljud påminnande om, när det kurrar i magen på en elefant och fonografen börjar:

— Praumplexsehrust Z—sess—rot—pay.

Därpå blef allt tyst och fru Olsson sade:

— Jag har hört den sången på ett annat sätt!

— Det är möjligt, sa' herr Olsson, men nu ska vi ta »Vaktparaden». Olsson satte på en ny rulle och fonografen började sjunga kväsarvalsens med refräng:

— Jänta och jänta ja — ä' du mä' på den, tjo!

— Jag går i vaktparaden hvar söndag — men jag har aldrig hört det där, sade biträdet.

— Herrn kan gå ned och sköta sin plats, sa' herr Olsson, hvarpå han satte på en ny rulle och sa':

— Nu ska ni sablar i mej få höra Marseljåsen — har ni hört den, hva'?

Fonografen sa' inte ett ord. Fru Olsson sa' i stället:

— Och för sån't går man och betalar 26 kronor — tvi vale.

Agaton Olsson vände upp och ned på apparaten, tittade den i botten, skrattade till som om han vetat något i flera år, men inte velat tala om det!

— Ha — ha — det här är en fonograf, som man själf skall tala in i. Jag ska skicka jungfrun att köpa ointalade rullar för 3 kronor styck och sen ska ni få se!

Rullarna kommo, herr Olsson satte på en och hviskade:

— Allt — hvad — vi — nu säga — uppfattar — den där — rullen —. Vi låter den nu stå — här — på — byrån — tills — i — morgon — kväll — så — få — vi — höra — hvad — han — kan — säga.

Därpå ställdes apparaten på byrån och familjen talade till hvarandra genom tecken den kvällen.

Följande dags middag kunde frun inte längre styra sin nyfikenhet, utan tog ned apparaten, tryckte på knappen och fick sen höra jungfruns bön:

— Snälla, snälla herrn, låt mej vara — låt bli mej — tänk om frun skulle komma — kan jag inte få vara i fred.

Låtom oss draga en svart slöja öfver fru Olssons röda ilskor och endast berätta, att då Agaton Olsson, familjefader, kryddkrämare, på middagen hemkom, så återgaf fonografen med stor noggrannhet det ljud, som uppkommer, då en kraftig hand träffar en fet kryddkrämarekind — pang — pang — pang!!!

Fonografens cylinder användes numera att mangla minsta flickans dockklädningar med.

De artiges klubb.

Denna klubb består af idel artiga medlemmar. Dess ordförande var till och med så artig, att han lät bedja sig öfver 12 gånger, innan han blef ordförande. Föreningens sammanträden präglas af den största vänlighet och tillmötesgående. Alla debatter äro därför förbjudna. Föreningens sammankomster öppnas med ett artighetstal af den för tillfället utsedde artighetstalaren. Denne frågar först i försiktig ton, om han stör någon. Alla resa sig då upp, buga sig mot jorden och svara i smäktande ton, att det är dem en ära att bli störda af en så hög person.

Därpå reser sig talaren och talar först i hög och sedan, då han märkt åhörarnas slummer, i allt högre ton.

Mina herrar!

Artighet är en dygd! Alla hafva vi denna dygd. Vi säga aldrig: »Skulle ni vilja vara af den artigheten att låna mig en tia» — det vore en förolämpning, ity vi veta, att den vi viggas af, endast vid ordet »tia» skulle ge oss hvad vi önska. (Här faller ett regn af sedlar öfver talaren.) Mina herrar! Redan från det vi voro mycket små uppfostrades vi till artighet — huru många gånger ha vi

inte gett våra bröder en vink om, hvar den bästa sylt burken stod, och huru tackade vi icke våra lärare för den oförtjänta aga de behagade ge oss. Om någon trampade oss på tårna, smålogo vi icke då med tårar i våra blå ögon och hviskade vi icke ljuft:

— Älskade herre eller fröken! Slå mig äfven! Sparka mig! Knuffa mig! Behandla mig illa, förfärligt illa — bara det kan göra er ett litet nöje.

Om någon bjuder oss på en fyraöres cigarr, säga vi då icke:

— Tack för den härliga femtioöreshavannan!

Huru artiga äro vi icke mot våra fordringsägare! Med hvilken intressant konversation uppehålla vi dem icke! Och huru ofta se vi dem icke hos oss och huru ofta händer det icke, att vi för att förskona dem från anblicken af oss själfva ödmjukt be pigan säga, att vi nyss gått ut.

Vi äro artiga mot alla. Unga damer kyssa vi på hand; äro vi ensamma och afundsjuka icke kan uppväckas, kyssa vi dem också på mun. Unga män spela vi poker med — en futtig max på 12,50 — gamla tanter skrifva vi kärleksbref till, och min artighet förbjuder mig att nämna huru de upptagas.

Här slutar talaren och tackas af alla medlemmarna, som rörda trycka hans händer. Därpå drickes en grogg, hvilken ingen är nog oartig att betala. På samma sätt ätes en supé, och då man går, vägra vaktmästarna, som äfven äro medlemmar i klubben, att mottaga några dricks-pengar.

Föreningen har utgifvit en artighetsbok med följande regler:

Motto: »Om någon slår dig på den ena kinden, så gif honom ett klappträ och vänd den andra till.»

1. Var artig till och med mot dig själf! Så att du icke kallar dig själf: jag, min äsna, jag, min idiot och jag, mitt nöt! Säg i stället generalkonsul.

2. Res dig alltid, då du hör folksången spelas. Skulle du redan stå, så sätt dig, endast för att kunna resa dig.

3. Fråga aldrig en dam om hennes ålder. Är du domare eller poliskommissarie, så säg förr upp din plats eller haf åtminstone den takten att skrifva frågan på ett papper, som, lagdt på guldallrik, öfverräckes damen. Då du fått svar, säg alltid själf:

— Så ung!

4. Gå ur vägen för alla människor — företrädesvis sådana, som se starka ut och begagna käpp.

5. Köp parkettbiljett på teatrar men hyt biljett med kryddkramhandlarebiträdet på tredje raden.

6. Lämna icke en konsert, förrän man kör dig ut.

7. Spelar du på lotteri och vinner, så skänk bort vinsten. Vinner du ej, så gå omkring och be om ursäkt för, att du inte gjorde det.

8. Håll dig vaken om nätterna i stället för att drömma tråkiga drömmar om dina vänner.

9. Bjud aldrig på något — du kan icke veta, om man är nöjd med, hvad du bjudit på.

10. Var af den artigheten att en gång i månaden betala 10 kronor till »*De artiges klubb*».

Bref från Emanuel.

Han blir privatdetektiv.

En kväll när pappa var och arbeta på Tidningen och satt och drack visky på Risch med morbror Axel och mamma va på bjudning hos faster Ida som har ett öga af glas som hon lägger i en kopp på kvällen för de inte ska torka. Jag var ensammen hemma för Erik låg och sof för han hade fått resinolja och Titti va inne hos Lundeborgs jungfru för hennes herrskap va på bal hos landshöfdingen som har en guvernant som inte förstår ett ord svenska för hon ä engelska så när ja va där en gång hadde vi väldit livatt för hon va inne hos oss och såg på när vi lekte och då sa Emil åt henne du ä allt bra ful gamla markatta och hon bara smålog för hon trodde han sa att hon var vacker fast hon *faktiskt* har löshår och en vårta på öfverläppen med skägg i så Oskar sa åt henne gå in till pappa så kan du få en rakpolett gumma lilla.

Och när ja var ensammen hemma gick jag in i pappas rum för att få tag i någon livvad bok och så hitta jag en som hette

Ny serie

Min vän privatdetektivens äfventyr

Af Dr Conan Doyle

Öfversättning från engelskan af O. S.

Innehåll: Den försvunne kapplöpningshästen ..... Sid. 1

Det var en vådligt spännande historia om en Privatdektiv som hette Sherlock Holmes och en doktor som kom hem till honom som hette Watson och han dektiven satt och rökte förfärligt mycke cigarrer så att han inte syntes för rök och så sa han till Watson ja *har teorin redan klar!* Och sedan var det en kapplöpningshäst som kommit bort som hette Silfverbläsen men dektiven for dit och lade sej på en matta och tittade på fotspåren på marken.

Hallå, ropade han, hvad är detta?

Det var en afbränd tändsticka så betäckt af jord att den först liknade en liten träbit.

— Jag kan icke förstå att jag icke såg den, sade polisdetektiven, förargad.

— Den var osynlig, begrafven i leran. Jag upptäckte den, emedan jag särskildt sökte efter den.

— Hvad! Väntade Ni att finna den.

— Jag ansåg det ganska troligt.

Det där har jag skrifvit af ur boken för de ä väldigt stiltigt.

Och sedan fick dektiven se några får som halta och så hade tjuften målat hästen så han sprang på täflingen men det var en kvinna med i spelet för Straker förde två hushåll och hade räkningar i fickan så han försökte skära

senorna af Silfverbläsen men då sparka den bakut och slog ihjäl Straker så ingen annan hade gjort det och öfversten blef mycket glad som fick igen hästen.

Sen tog jag in hoken och leste alltihop och på mårron när jag kom i skolan så träffa jag Axel Bergström och då sa jag till honom att jag ville bli dektiv som kunde ta reda på alla brått och så sa jag till Axel att han skulle jöra någe farligt så skulle ja upptäcka de men han sa att han inte förstod och då sa jag att vi skulle ta och begå någe så *allmänna uppmärksamheten* blef riktad på de och så skulle vi ta reda på det stulna. Och så fråga jag Axel om hans mamma hade någon sak som de var värde i och då sa han att hon hadde ett

Juvelsmykke

som hon fått af Bergströms farsa till jul de kosta tretusen kronor och hon hade det i ett

Juvelskrin.

Då sa jag till Bergström: — Ta och göm smycket så blir de uppståndelse och när du kommer i skolan i mårron så ge mej ett tecken om du gömt det sett opp högra handen och vissla ui-*ui-oui* — så förstår jag att saken är klar och sedan skaffar jag mej en *teori* om saken och tar reda på föremålet.

Bergström sa att han skulle gömma saken och när jag kom i skolan dan därpå så gjorde han tecknena och vissla ui-*ui-oui* — och jag sa var bara lugn! Och när jag kom på middagen så sa mamma till pappa ett sånt spektakel då! Ä de riktigt säkert? Hvar hadde hon skrinet. De ä

väl någon hustjyf! Och så sade pappa saken är anmeld för stassfiskal Stendahl och han har förhört hela huse men de ä ingen som vet någe.

Ä de någon stöld begängen sa ja.

Ja, tant Bergströms stora smykke ä borta som hon fick till jul sa mamma.

Jaså sa jag för jag ville inte låssas om någe då kanske inte Axel kommer i skolan i morron. Och när vi ätit så gick jag ner i porten där vi ha en telefon och ringde opp Bergströms och det var gubben som svara hallå. Ä de hos Bergströms sa jag. Jaha, sa gubben, hva ä de? De ä Shärlock Holmes sa jag, ä de någon belöning utlofvad för den som tar tjyfven sa jag för jag är privat dektiv och kan ta reda på saken för jag vet allt.

Vill inte herrn komma opp sa Bergström nej, sa jag jag vill vara anenym har Ni sett efter spären?

Vicka spår? sa gubben.

Fotspären som leda ut dit tjyfven försvann sa jag.

De har väl Stendahl jort sa gubben. Nej sa jag den riktiga polisen har inga teorier. Den som har stuli smycket heter *S. Lestrade och bor i Scotland Yarde* (det tog jag ur boken). Det är en slipad skälm som har lösperuk.

Nej, hva säger Ni sa gubben och blef aldeles förskräckt. Ja sade jag jag är honom på spären, snart skall Ni ha nyckeln till gåtan, doktor Vatson väntar, farvel!

Dagen därpå stod de i tidningarna om stölden och att Stendahl hadde sagt att man nog hadde med en förhärdad bråttsling att jöra och Bergström var förfärligt rädd och sa att han lagt smykket under förmaksmattan. Och så sa han att de varit en herre från Stockholms-Tidningen

och *intravivat* gubben och fotograferadt fru Bergström och gjordt en *plankarta* öfver huset och på eftermiddagen sa pappa till mamma att Stendahl häktat 4 stycken som va misstänkta fast di nekade och då gick jag ner och ringde upp gubben Bergström och sa, det är privatdetektiven! Släpp lös de oskyldiga! Jag är S. Lestrade på spåren. I kväll har jag honom fast. Sätt in en annons i Times i morgon och kom och möt mig i en passande förkledning i Priscadilly. Skicka mig bara ett telegram på ett par ord och allt är klart. Gubben sa inte ett ord han bara ringde af. Och då ringde jag upp Stendahl och sa: det är Privat Dektiven Shärlock Holmes officiella. Polisen är på villospår. Mördaren är en kvinna och heter Montgomery mycket känd inom den fina världen! Jag vet hvar de stulna ä de ligger under förmaksmattan hos Bergström. Så enkel va saken min käre Vatson! Låt oss nu äta vår supé! Den har verkligen fått vänta alltför länge på oss!

Dagen därpå stod de i tidningen att det stulna

Juvelsmycket

hadde kommit igen. Tjufven hade lagt tillbaka det och stassfiskal Stendahl sa i en interviv att han mykke vel visste vem tjyfven va fast han inte kunde göra någe när Bergström inte yrka ansvar.

Haha! Det var likt den officiella polisen den tar allti äran åt sej!

Emanuel.

Han skickas bort för att uppfostras.

Till allmänheten.

Nu är det vår ijen och solen lyserr och de små foglarna kvittra i treden öfverallt (man måste börja me någe vackert fasst jag tycker de ä bara smörja).

Sen den där historien va med fru Lundbloms hund som vi släppte in i generalagentens vedkällare så han satt där i 4 dar och närpå svalt ijäl så sa pappa till mamma att de ä bäst att sjicka honom på en Anstalt för Vanvärdade Barn men då sa mamma att hon visste en prest på lande som tog emot Gossar som behöfde uppfostras för billigt pris med mat och alltihop och då sa Pappa de ä bäst fröken Hammar reser i väg me honom då. Fröken Hammar ä en sån där fröken hos oss som går frun till handa för mamma fick henne på en anons i Idun där de stog att hon var villig att komma till en fin familj bara hon inte fick betalt utan en vänligt bemötande samt anses som familjemedlem och hon ä vådligt stili fast hon sitter och gråter ibland om kvellarna när hon går och legger sej och kammar håre för Titti sejer att hon nog är olyckligt kär för Titti har en bekant som sitter *presis* likadant och gråter hvarenda kvell för hennes festman e ve telifon och går med en annan flicka på lilla hasselbacken om kvellarna. Jag undrar så mycke var fröken Hammars festman går för ja skulle så gärna vilja ge honom en box i magen. (Nytt stycke!)

Den där presten som jag skulle bo hos bodde i Småland och så for fröken Hammar och jag med nattåge och mamma

va nere på stasjon och gret och de var pin livvadt för ja fick karameller och schoklad och när tåget for i väg så böjde ja mej ut genom fönstre och högg hatten af en gammal herre som stog på perrongen och gaf en blomma åt ett fruntimmer som sa glöm inte bort mej Axel och han sprang efter tåge och skrek att han skulle ha sin hatt och alla människorna skratta så mycke dom orka och då släppte ja hatten på Jernvägsbron så den flög ned på en flicka som blef alldeles rö i ansikte och den gamla herrn svor.

Sen åkte vi in i tunneln och när det blef riktigt mörkt så kröp jag ner under soffan och nöp ett gammalt fruntimmer i benet så hon skrek ta bort hund och så stack jag en knappål i bene på en gammal herre med vitt skägg som satt och sof så han vakna och sparka till så de gamla fruntimret gaf till hals och ropa på polis men när vi kom ut i juse så satt jag på min plass fast den gamla damen såg på mej så besynnerligt.

Och sedan gick vi af vid Gnesta och åt en smörgås å så fick vi en lapp sen vi betalt 3 och 50 för smörgåsen och sen for vi i väg. Och så kom konduktören in och bäddade, jag fick ligga öfver fröken Hammar och mitt emot låg två gamla fruntimmer som inte kände hvarann och när dom kledde af sej så sa hon som låg öfverst kanske jag får presangtera mej fru Lindkvist mitt namn ä Bergholm sa den andra tackar och så kledde dom af sej och dom va rysligt skojiga inunder och då sa den som låg underst hur gammal är den där unga herrn och så sa jag arton år fast jag bara ä 8 för jag ville skoja. De inte möjligt sa hon, johu sa jag och då viska hon någe till den andra

och så skratta dom och så la vi oss och tåge rulla i väg men jag kunde inte såmna utan ja titta på fröken Hammar och hon satt rak upp i sin säng och kysste ett porträtt och när hon gjort de så la hon de under hufvudkudden men nä' hon såmnat gick ja ner och tog fram de försiktigt och titta och de va

Ett porträtt af pappa!!!!

Hon är olyckligt kär i pappa!

Jag tenkte gå af vid nesta stasjon och telegrafera till mamma men jag ville inte ställa till tråkigheter och så kunde jag inte såmna för jag låg bara och tenkte på vad stora mennischer ä besynnerliga och så hasa ja mej ner och jick ut i korridorn och titta och då såg jag att de stog nummer på alla kupéerna för man ska veta hvar man ska ligga och då tog jag bara för skojs skull och flytta om numrerna så att de som stog på vår kupé kom på den breve och tvertom. Och så jick ja in igen men jag kunde inte såfva för den gamla käringen mitt emot låg och andades mitt i ansiktet på mej så jag blef alldeles våt och då tog ja och la en handduk öfver ansikte på henne och då blåste hon bort den och då la jag dit den igen och ställde en kappsäck på den men hon sof lika bra fast då börja den som låg inunder tala i sömnen och ropa på någon som hette Ernst och då hasa jag mej ner och gick uti korridorn och där va ett handtag där det stog NÖDBROMS. Det var inte min mening att röra den jag kom bara åt den och då hördes ett märkvärdigt ljud och så stanna tåge tvärt och jag sprang upp och la mej. Nu blef det ett förfärligt lif konduktören kom rusande och alla människor sprang

ut ur kupéerna och en tidningsman, som Pappa känner stog i bara sjortan och skrek hur många ä di sårade. Så sa konduktören till lokomotivföraren de va jort på sattyg vi ska anmela saken och så satte tåge sej igång ijen och vi gick och la oss ijen och när ja hade legat en stund så fick jag se att vår dörr sakta öppnades och en karl kom in och så tog karen och drog täcket af den gamla damen som låg underst *och la sej i samma säng.*

Jag har aldrig i mitt lif vari me om någe så livatt! Käringen skrek att de va en kar i hennes seng och karn skrek de ä min kupé ut kvinna och då sprang hon som låg öfverst och drog i en ny nödbroms så tåge stanna ijen. Jag har aldrig i mitt lif vari me om någe så livatt! Och tidningsmannen som Pappa känner stog i bara sjortan och skrek för att han inte hadde en kamera att fotografera karu me — — — — —

Nu ä ja framme hos Presten. Kanske får Ni höra om de sedan.

Emanuel.

Lifvet på landet

eller

2 meter betraktelse vid midsommartid.

I.

Landet.

Landet, mina damer och herrar, är det, som ligger strax utanför Söder och Kungsholmen och en bit bortom Ladugårdsgärdet. Så nu vet ni hur landet ligger.

Landet bebos af landsortsbor, som ha till uppgift att sälja smör, välja riksdagsmän och hyra ut sommarnöje. Det är i förhållande till denna senare kallelse, som jag nu har äran (geste) betrakta dem.

*

När en stockholmare kommer till sommarnöje, finner han följande saker värda intresse:

Tjuren.

Myrorna.

Badningen.

De unga damerna.

Gärdesgårdarna.

Värden.

Seglingen.

Rodden.

*

Tjuren.

Innan man bestämmer sig för att gå ut i skogen och lägga sig på filt (har ni alltid märkt, att man ligger aldrig längre än 5 min. på den filten — man tror alltid, att en orm skall slingra sig in genom byxbenet) innan, säger jag, man går att lägga sig på den filten, som man hela vintern talat om: Tänk, hvad det ska bli skönt att få ligga midt i skogen på en filt och höra vinden susa, innan man går ut med den filten under armen frågar man värden:

— Finns de någon tjur här?

— Ja, nog finns det en, säger värden, men han är inte farlig.

— Å, för all del, säger ni, jag är inte rädd för tjurar. De äro de angenämaste djur jag vet — jag kan inte lefva utan dem på sommaren. De riktigt gnägga, när de få se mig. Jag skulle önska, att jag kunde ha en hemma i stan. Ha-ha-ha.

Därpå går ni med raska steg in i hagen småvisslande något, som ni tror vara Napoleons marsch öfver Alperna, men som i själfva verket är något annat.

Tio minuter därefter breder ni ut filten på en mossig fläck i skogen, ger sedan upp ett galltjut och klättrar upp i ett träd. En ko står nämligen och ser på er.

Ni upptäcker snart att det är en ko, som bekant kan man på utseendet skilja en ko från en oxe — såvida hon inte är klädd eller på maskerad n. b.

Ni kryper då ned ur trädet och ger 50 öre åt den pojke, som sett er och som lofvar att inte springa omkring i villorna och berätta eländet.

Ni kommer sedan aldrig ifrån den pojken. Under sommaren afpressar han er under hotelser flera kronor, och ni upptäcker sedan, att den pojken försörjer sig och hela sin familj på att skrämma sommargäster med den kon. Han för bok öfver alla skrämda och sköter sina affärer med stor noggrannhet.

Myran.

En dag sitter man ute i backen och dricker kaffe i gröngräset — man dricker det verkligen i gröngräset, det är ytterst sällan det befinner sig i koppen. Allt är glädje och frid och lille John har just släppt ned en spindel på moster Linas något för feta hals, då fröken Liljegren, som är ledig från affären, plötsligt blir blek af sinnesrörelse och med blåa läppar och fladdrande näsvingar utbrister:

— *Det kryper något på mitt ben!!*

Frun, som fröken Liljegren bor hos, blir förfärligt jämnröd och utbrister:

— Om det är något, som kryper, så har allt fröken haft det med sej från stan, för i mitt hus finns det inga, ska jag säga fröken.

Fröken Liljegren står på en sten och vrider armarna om hvarandra och riktar ögonen så högt upp, att hon ser sig själf på ryggen. Under tiden ropar hon:

— Å, jag känner, hur han går — oj — oj — det är ett — djur — tänk om han biter mej — jag tror jag dör.

De närvarande herrarna aflägsna sig därpå diskret under förevändning, att de skola skära ett metspö eller hoppa bock, och då de återkomma, är fröken Liljegren

försvunnen. Ingen har sedan sett henne på laudet. Hon är i affären igen och säljer band till 10 öre metern.

Myggor.

Just där jag bor nu är förfärligt godt om myggor. Vi äro allesammans bitna ända till oigenkännlighet, hvilket på sätt och vis är till fördel för en del (inga namn).

Vi ha försökt alla medel, att få svullnaderna att lägga sig. En af oss hade hört eller läst i Förgät Mig Ej, att brännvin skulle vara bra. Han är numera öns drinkare, och då de små barnen komma hem gråtande ha de sett honom.

En annan af oss hade hört eller läst i Idun, att jord skulle vara bra att lägga på. Han gick ensam upp i skogen i går. Vi ska gå och sätta en gravvård öfver honom, när våra hufvuden smalnat så mycket, att vi kunna komma ut genom dörren.

*

Badning.

I många fall saknar sommarnöjet badhus. Man får då bada, där det är långgrundt. Vi badade en gång, där det var långgrundt. Vi hörjade klockan 9 på morgonen. Vi gingo rakt ut i hafvet, vi gingo och gingo och klockan half ett nådde oss vattnet till fotknölnarna. Vi lade oss då ned på botten och rullade hem. En del af oss, som saknade kompass och inte hade reda på solens gång, kommo inte hem förrän veckan därpå och voro så fulla af fin sand, att vi mycket väl, om vi velat, kunnat använda dem som lefvande spottlådor.

Man kan äfven bada i badhus och i så fall helst i det vid Malmstorgsgatan. Badhusen på landet ha nämligen oftast botten af spjälor. En af mina bekanta råkade en gång fastna med stortån mellan ett par sådana spjälor. Han försökte förgäfvos att komma loss. Vi försökte förgäfvos hjälpa honom. Vi drogo honom i axlarna och fingo upp hela bassängen i luften, men tån satt kvar. Vi släppte ned alltsammans igen och läto honom sitta. Han bokstafiligen satt öfver middagen, hvarpå han magrade loss. Damernas badtid måste inställas.

A propos badning, så skref jag en gång i Söndags-Nisse r kvickhet. Enär Söndags-Nisses prenumerantantal betydligt ökats, återger jag nu denna kvickhet.

Kvickheten handlade om ett badhus och löd så här:

Genom badhusets vägg är ett hål borrhadt på snedden, ty grannens son är vindögd. De nya läsarna anmodas skratta.

*

I en del badhus finnes i afklädningshytten kam och borste, som med en lång kedja äro fastspikade vid väggen.

På en resa mellan München och Berlin såg jag en gång i en andraklasskupé en herre framtaga en dylik kam med vidhängande kedja ur sin koffert och med tillhjälp af 3 pf. i drickspengar lyckades jag erhålla en annan kupé.

Denna historia är fullkomligt sann och bevisar endast, huru små pretentioner i drickspenningeväg de tyska konduktörerna ha.

Jag öfverhoppa »De unga damerna», »Värden», »Seg-

ling», »Rodd» och »Gärdesgårdarna» och uppmanar eder härmed, att själfva snarast flytta till landet.

Det duger inte längre, att ni sitter och tittar i reflexions-spegeln vid Prästgårdsgatan. Ut med er i guds fria natur! Men då ska ni verkligen resa och inte som Janssons. Ni känner ju Jansson — han är sin fasters son på faderns sida.

Jansson och hans fru komma hvarje dag rusande genom Kungsträdgården, bärande en hel hop kappsäckar och småpaket. Janssons vänner hejda dem och ropa:

— Hvert ska ni ta vägen?

— Å, vi ska ned till båten och ut till vår villa i Salt-sjön!

Janssons vänner tala öfverallt om Janssons villa i Saltsjön, och fru Janssons väninnor kunna inte sofva om nätterna för den villans skull.

Jag har afslöjat Jansson. Han springer inte alls till båten. Så fort de lämnat hamnen, smita de upp en bak-gata och kila ut till Skeppsholnen och där sitta de i en backe och äta torra smörgåsar med salt kött på och spela udda och jämt på Djurgårdsfärjorna.

Jansson är en humbug!

Vill ni bli solbränd, när ni är på landet, så ska ni ta och gnida in ert ansikte med söt grädde. Men ni ska gnida in er ordentligt. En flicka där ute där jag bor gjorde det mera fläckvis. Vi ha tänkt att midsommardagarna visa henne som »Tigergrace» vid Furusunds Societetshus.

Adalbert Eriksson.

Familjen Jönssons inackordering.

Detta är berättelsen om Adalbert Eriksson, som var inackorderad hos familjen Jönsson för 125 kr. i månaden.

Sedan de höga hyrorna ytterligare höjts och fru Jönsson räknat ut, att en pilsner mycket väl kan räcka till 3 personer, sade hr Jönsson en dag:

Låtom oss taga en inackordering, en välklädd ung man, som kan lysa upp våra dystra aftonstunder (fotogenprisen voro äfven höjda).

Fru Jönsson lät genast insätta en annous, och enligt bemålde Erikssons efterlämnade papper var han fullkomligt okunnig om det öde, som väntade honom.

En inre makt dref honom att svara på annonsen, och den dimmiga oktoberdag, han gjorde sin entré i familjen, stod alltid som en svart milstolpe i hans lif.

Fru Jönsson var klädd i en skär supéklädning, hennes svarta hår böljade i mycket lösa floder nedåt hennes hals, och på ett för dagen hyrdt piano spelade hon Mefistofeles, under det att hr Jönsson lade alla cigarrerna,

hvilka han bjudits på, i en låda med påskrift *Äkta Havanna* pris 1: 50 pr st.

Hr Adalbert Eriksson antog platsen och hvilade första natten på en puff i förmaket. Han drömde ljuftva drömmar den natten — brorsskäl hade han druckit med hr Jönsson, och fruns bländhvita hand hade han kysst strax innan den försvann i sängkammaren

Hans kommande lif i familjens sköte skildrar han i följande efterlämnade dagboksblad:

»Det är i dag första morgonen i detta hus. Klockan är half tolf och jag kan ännu icke gå upp, ty jag har icke fått igen mina kläder, som pigan måtte stulit i natt. Jag har gått omkring naken på golvet — naturligtvis glömde jag nattskjortan på förra stället — och för att roa mig har jag studerat familjealbumet. Det tycks vara ett förbrytargalleri. Jag skall i det längsta akta mig för att lämna mitt kort. Klockan ett kom mannen hem, och strax efter fick jag mina kläder — pigan, som jag ger 25 öre och tar under hakan, det brukas i bättre familjer, har meddelat, att hr Jönsson gått omkring i min kostym och stärkt sin kredit för flere hundra kronor. Jag skall gömma kläderna i natt.

Vi åto sedan middag och jag presenterades för fruns syster, som frågade mig, hur stor min lön var i banken. Hon såg rätt gammal ut. Jag skall vara försiktig. Middagen var ingen middag — den kostade mig 3 kr. 50 öre, ty jag måste äta om på Hamburger Börs. Jag gick icke hem förrän kl. 12, och då åkte jag. Pigan sof men vaknade, då jag tog henne under hakan, det brukas i bättre familjer, och upplyste mig, att jag måste ligga uti salen,

ty fruns syster, som måtte fattat en vansinnig passion för min bankplats, låg kvar i förmaket. Jag hittade icke till salen, jag tog af misstag i sängkammardörren och en mild kvinnoröst, som väckte en hund i andra kvarteret sade:

— Hör du Jönsson, se efter, om Eriksson kommit hem. Det tycks vara en nattsuddare.

Jag trefvade mig vidare och kom till salen, där jag fann en flaska mjölk och två skorpor samt på väggen följande

Ordningsregler.

1. Gå och lägg er tyst, och helst utan skodonen på. Vi sofva lätt.

2. Försök att drömma vackert. En af våra släktingar dog af slag, genom att en herre talade i sömnen. Tänk på hvad ni gör!

3. När ni en gång lagt er, gå icke upp — annat än i händelse af eldsvåda. Gå i så fall icke ut genom fönstret, förr än ni öppnat det.

4. Drick icke ur all mjölken. Vi äro flere i familjen.

5. Tänk er aftonbön, men läs den ej högt.

Stockholm 1899.

Albertina Jönsson.

Fjorton dagar senare.

Jag är nu nästan förlofvad med fruns syster. Det fattas bara ringarna, annars är allt klart. Jag har fått eget rum med följande möbler:

Soffa (användes på natten såsom säng).

Bord (användes på dagen såsom rococopyrtnad i för-maket).

Stol (användes att stå på, då jag vill hänga mig i lamp-kroken i taket för att se, huru mycket klockan på Klara kyrktorn är).

Kommod (användes såsom bokskåp).

Lifvet är dock ganska lugnt utom vid de tillfällen, då hr Jönsson begår själfmordförsök. Detta hände i natt. Jag vaknade ej af något buller, ty jag sofver aldrig. Jag hörde fru Jönsson ropa:

— Kom hit, kom hit! Min man skall hoppa ut genom fönstret.

Jag genomläste noga ordningsreglerna, och sedan jag där icke funnit upptaget något förbud att frälsa en vän från döden, sprang jag in i sängkammaren.

Mannen stod uppe i fönstret, hållande sig fast i fönsterposten, under det att frun skrek:

— Petter, Petter! Vi bo 4 trappor upp!

Icke ens denna vädjan tycktes afskräcka mannen. Han lugnade sig ej, förrän jag yttrat:

— Min bästa vän! Det angår mig ej, huru du kommit att tänka på lifvets fåfänglighet. Det intresserar icke mig, om du dör (det gjorde det heller icke) — jag anser blott att, om du vill falla ut genom fönstret, bör du släppa fönsterposten och icke hålla den så fast, som vore den din trolofvade för lifvet. Min vän, jag beder dig, släpp fönsterposten!

Då släppte han fönsterposten, hoppade ned på golvet och gick och lade sig. Sedan blef allt lugnt.

Vid frukosten var allt som förr, och som förr slog mannen näfven i bordet, skriade och skrek:

— Hva' ä' de för ett förbaskadt slarf?! Nu har den jäkla pigan glömt att sätta fram tandpetarn igen!

En vecka senare.

Det har kommit en varelse till i familjen. Det är en hund af obestämd ras. Släktmöte hölls i går för utröande af hans stamtafla. Man enade sig om, att han var en kroasering af vindthund och spansk pudel.

Han är ännu mycket ung — jag vågar icke tänka mig den tid, då han blir äldre. Jungfrun, som jag tar under hakan — det brukas i bättre familjer — är redan inskrifven på sjukhus för blodförgiftning. Hunden hade förut ätit upp en kinesisk blomstervas. Mannen hade vunnit hunden på poker — kortspel är ett fördärf. Hans namn är ännu ej bestämdt — i kvarteret går han under benämningen Jönssons racka. Hvilket nummer polisen har på honom, känner jag ej.

I går kom han hem med en tygbit i munnen. En herre kom strax efter med det öfriga tyget, som varit en öfverrock. Målet förekommer om måndag.

Han är mycket klok, och jag skall en gång för högt pris söka komma öfver det vapen, hvarmed en god människa sänder honom till evigheten.

I går tog jag honom med på en promenad, eller rättare han tog mig med. Sedan följde en större folkmassa oss hem. Han gick i täten och skällde, och jag försökte fånga honom, genom att kasta min öfverrock öfver honom. I omgifningarna går jag numera under namnet »Djurpinaren».

10 dagar senare.

Jag ligger till sängs — eller till utdragssoffa. Efter gårdagens händelser är jag oförmögen att vidare röra mig fritt bland människor.

Jag är förlofvad med fruns syster, en blänkande guld-ring ligger, till tecken däraf, kastad under sä-soffan.

Ingen skall nånsin få veta hur det gick till, ty jag vet det icke själf. Hon kom in i mitt rum. Jag satt på stolen. Hon hade ingenstans att sätta sig — soffan var ute i förmaket såsom rococopyrnod — och hon satte sig i mitt knä. Sedan kom hela familjen — hon måtte förfogat öfver en elektrisk ringledning.

I natt skall jag binda ihop lakanen — räcka icke de, skall jag skära sönder korkmattan och binda till — och sedan halar jag mig ned genom fönstret. Jag skall göra inbrottsstöld i en diamantaffär och stjäla så mycket, att jag kan komma till Syd-Afrika och börja ett nytt lif. Såvida jag lefver öfver natten.»

Detta är det sista af Adalbert Erikssons dagbok. Den som hittade den, fann den på en hylla i Kongl. Biblioteket. Frid öfver den olycklige!

Mitt äktenskaps väl.

Karl-Edvard är 5 år. Han vet en hel del och det han inte vet, tar han snart reda på. Frågan om döden har han redan lämnat. Han funderade länge på, hur det kom sig att människor, som stoppades ned i jorden, kommo upp i himlen. Men så lade han det problemet bredvid automobilen och spårvagnen, som gå utan att någon drar dem. Och nu besvärar döden honom icke vidare.

Han har börjat tänka på något annat.

Härom dagen kommer han in till mig där jag ligger med händerna under nacken och tänker. Han stannar i dörren och säger:

— Pappa, jag ville fråga om en sak.

Då slutar jag upp att tänka och frågar:

— Hvilken sak?

— Ä' de sant att mamma telefonerade efter mig, när jag föddes? När storken kom?

Jag är en modern man. Jag ljuger icke för barn. Men så tänker jag: han är för ung. Och så säger jag:

— Jo, mamma telefonerade. Hon sa' till om en tjock pojke, och då kom du.

— Och så sa' hon till om en smal en, och så kom Karl-Olof?

— Ja, då kom Karl-Olof.

Han går ut igen och jag fortsätter att tänka. Det regnar där ute på gatan och från gårdet hör jag en automobil surra.

Då öppnas dörren igen och Karl-Edvard kommer in. Han går rakt fram till mig och säger kort och allvarligt:

— Pappa, jag är så ensam därute i salen. Karl-Olof har gått och lagt sig och jag har så tråkigt — kan vi inte be mamma ringa på efter en pojke till?

På den punkten står saken.

I kräftans tecken.

Kräftan är ett i listiden ganska svart djur. Sedan blir den rödare. Ju dödare, ju rödare.

Kräftan har sedan urminnes tider den fasta principen att gå baklänges. En hankräfta, som härom året tog sig för att gå framlänges, kom inte långt. Han blef kollrig och fick för sig, att hufvudet satt i stjärten och stjärten i hufvudet. Sedan kom en vänlig själ och vände honom helt om, och då blef han bra och blef uppäten af en grosshandlare från Skanör, som sedan fick kräftan i magen. Han fick flera stycken.

Honkräftor äro bäst och ätas med rom. Hankräftor ätas med brännvin och öl. Och i hvarje stjärt finnes en svart mask, som är en tarm. Denna bör vid förtärandet borttagas, annars blir kräftan ond — hon blir tarmvred.

Hur man fångar kräftor.

Man tömmer sina fickor och ser på klockan tills det blir mörkt. Sedan går man till Mälartorget, och för hvar kräftkorg man går förbi, tager man en kräfta. När man gått förbi tjugu har man ett tjog. Man kan äfven fånga kräftor på annat sätt, och själf har jag i Kräftriket varit med om följande:

Det var natten mellan den 1 och 4 augusti 1896 (det var en ovanligt lång natt det året). Jag kom ensam gående på en landsväg, som gick till Kristianstad. Jag gick inte ända dit, men jag har förut gjort det, fast jag då började på ett annat ställe, som låg närmare. Plötsligt såg jag framför mig ett långt svart band, flera mil långt (svenska mil, på hvilka gå 6 engelska), som sakta kröp fram utmed dikeskanten.

Jag blef först mycket rädd, men sedan jag tio gånger sakta upprepat:

— Var modig! Tänk på, att du är en man! — slutade jag upp att springa och närmade mig i stället det svarta bandet.

Döm om min förvåning (Gör det! Gör det, om ni kan!), då jag upptäckte, att bandet var 89,076 levande kräftor, som sakta kröpo mot Kristianstad.

Jag såg på dem närmare och fann, att de allesammans blott hade en klo. Det var de »De enkloade kräftornas fackförening», som jag ofta hört talas om, som firade sin sommarhögtidsfest. Jag upptäckte äfven, att allesammans beto hvarandra i stjärten. Alla sågo de rätt fram och tittade på den, som gick först. Denne var mycket gammal och hade somnat, hvadan han ledde de andra i sömnen. Jag fick då bums en idé, tog ledarekräftan i stjärten och ledde hela bandet hem till mig i Västerås. Alla följde med utom en, som klagade öfver hufvudvärk och stannade i Mariefred för att få ett antifebrinpulver.

Jag sålde sedan allihop och förtjänade grundplåten till den förmögenhet jag skulle haft nu, om allt gått bra. 23 stycken, som på inga villkor ville släppa taget i hvar-

andras stjärtar, kunde jag ej sälja, utan nödgades skänka bort dem åt en generalagent, hvilken sålde dem till utlandet såsom brefpressar. De voro så naturliga, att alla voro öfvertygade om att de voro konstgjorda.

Huru man äter kräftor.

Ytterst fint. Med lifliga gester och under försäkring om, att sådana kräftor har man, jäklar i sin själ, aldrig ätit.

Man skär först af hufvudet och äter upp allt, som finnes i det: stora hjärnan, lilla hjärnan, gallblåsan, lungorna och nyckelbenen.

Sedan suger man ur magen. Suger är ett lindrigt uttryck, men något annat finnes ej. När man hunnit så långt, har någon annan knyckt stjärten och klorna. Man tar då en ny kräfta, man vänder upp och ned på allesammans och letar ut en hona, under det man för det afundsjuka sällskapet framkastar en vårdslös anmärkning om huru mycket blod man lät flyta vid senaste kräftkalaset.

Man rensar alla stjärtarna mycket noga, men äter dem ej. Man låter dem ligga på tallriken för att äckla de andra. Sedan lägger man dem i en påse eller i en plånbok och bär hem dem. Hvarpå man går och lägger sig och läser ett nummer af Söndags-Nisse. För hvarje kvickhet äter man en stjärt, och med sorg och saknad skola ens föräldrar vid obduktionen erfara, att man dött af en tyvärr alltför vanlig kräftstjärtförgiftning.

Huru många kräftor kan man äta.

Så många man har råd till. Följande tabell brukar vara tillförlitlig:

Bankirer	83	tjog
Pantlånare	57	»
Privatdiskontörer	49	»
Kontorister	$\frac{1}{14}$	»

Själf äter jag mycket kräftor. På Operakällaren har för närvarande engagerats en man, hvars enda sysselsättning är att, sedan jag vistats inom lokalen i 37 minuter, i tamburen uppsätta följande anslag:

Kräftorna slut!
Hasse Z. här!
Ny vagnslast i morgon!

Sådan är jag.

Ekonomiska klubben.

Vi kommo en kväll att tala om ekonomi — Karlsson var skyldig Jonsson 5 kronor, för en mandolin, som Nilsson från början genom mig tillhandlat sig ur en utländsk lumpaffär. Nilsson sade, att om alla människor lefde efter sina tillgångar, så skulle världen vara lyckligare. Karlsson menade, att om vi lefde efter hvarandras tillgångar — vi efter Rothschilds och Rothschild efter våra, så skulle det vara ännu lyckligare.

Jonsson ansåg, att man aldrig borde låna några pengar. Han hade en bekant, som . . . Här afbröts konversationen af Karlsson, som framvisade ett tryckt prospekt.

Som Karlsson är liffförsäkringsagent, uppsökte vi våra öfverrockar i tamburen men gingo tillbaka, då vi fingo veta, att saken rörde sig om en hederlig affär.

Prospektet härrörde från en skräddare, som fattats af medlidande med mänskligheten för de obetalda räkningarnas skull och utlofvade till den ändan åt hvarje människa som betalade honom 200 kronor kontant, fria kläder under sitt återstående lif — d. v. s. om han under 6 à 7 år efter de två hundras inbetalande beställde sina kostymer hos mecenaten.

Efter detta meddelande försjönko vi alla i funderingar, hvarpå vi framtogo papper och penna och räknade ut, att mecenaten två år härefter skulle befinna sig på kolonierna.

Men, sade Nilsson, låt oss försöka saken i praktiken. Ni betalar mej 50 kronor hvardera och ge mig sedan 5 kronor om dagen i 6 år, så skall jag sedan under hela ert lif hålla er med treöres cigaretter, byxknappar och hårkardor.

Som Karlsson var flintskallig och Jonsson aldrig rökte andra än tjuguföres cigarrer — hans farbror är rentier — förkastades detta förslag men bildade vi i stället

Ekonomiska klubben,

Den gemensamma kofvan.

Vi valde en ordförande — officiellt hette han Jonsson, men någon bestämmanderätt öfver våra yttranden hade han ej.

Vi hyrde därpå på kredit en lokal, möblerad med ett bord, några stolar och en soffa, hvilken om kvällarna fylldes med stolarna, för att inte Nilsson skulle ligga kvar.

Vi skramlade därpå ihop 300 kronor och lade dem i ett skrin samt förbundo oss, att icke utan de andras hörande uttaga något. Pengarna fingo endast användas till verkligt nyttiga ändamål.

Nilsson satt första veckan på kontoret. Han uttog själf under denna tid:

2 kronor till en cirkusbiljett; 1,50 till en blombukett åt en afliden fästmö; 25 kronor till en hög hatt och en hvit väst.

Karlsson uttog 25 kronor att skänkas till en välgörenhetsförening (han var sedan försvunnen i tre dagar).

Jonsson uttog pr telefon 100 kronor för en utländsk resa (han for till en faster i Skara), och jag uttog 5 kronor till ett ändamål, som icke angick de andra.

Vi höllo därpå ett sammanträde, hvarvid vi tackade Nilsson och sände ett telegram till Karlsson, hvarmed vi uppsade bekantskapen på längre tid än han anat.

För de ännu innestående 147,50 startade vi ett bolag vid namn

Kattuppfödningsbolaget.

Bolaget hade sin verksamhet på Karlssons gård — det var en hämnd! Vi engagerade 200 expressbud, stadsbud och kväsargrabbar, hvilka mot 50 öre om dagen stulo ungefär 2,100 kattor.

Vi kopplade in dem på gården, där vi stodo på höga ställningar, och matade dem med hundbröd (Spratts patent). Så småningom fick hela kvarteret aldrig sofva om nätterna, husvärden dog i fjärde veckan, och vi inköpte huset för en spottstyfver af arfvingarna.

Kattorna retade vi på allt sätt, så borsten reste sig på dem, hvarpå vi därigenom anlade en elektrisk kraftstation och upplyste gratis hela stadsdelen.

Nilsson kommer i veckan att väljas till riksdagsman och Jonsson har blifvit katolik.

Huru jag blef atlet.

En fullkomligt sann beskrifning på, huru en man med ringa hjälpmedel kan uppnå en förfärlig styrka och klå hvem som helst.

I min tidigaste barndom var jag mycket klen, och min farbror, som var en lömsk människa och notisjägare, besökte ifrigt vår familj för att kunna förtjäna en hacka på mitt dödsfall. Af hat till denna varelse bestämde jag mig för att lefva, och, då jag var 13 år, var jag så mager, att jag behöfde två trymåer och en nackspiegel för att kunna se mig själf. Min fader, som var en klok man — han sålde teaterobligationer — funderade då på att, med mig såsom grundfond, starta ett anatomiskt museum. Detta gick dock om intet, ty min farbroder lämnade notis om saken till »Hvad Nytt», hvadan min fader till slut tvingades erkänna det hela för en anka. Jag var då 15 år gammal men blef sedan äldre. Jag var kort men ganska lång, mitt hår var ljust med en anstrykning af svart och mina muskler voro icke så utvecklade, att jag vågade dra fingerkrok med mig själf. Jag var då 17 år gammal och blef hastigt kär i min farbrors dotter (min kusin). Af fruktan för en braskande förlofnings-

notis måste vi hålla vår ljuftva hemlighet dold för världen. Vi ett olyckligt tillfälle råkade jag dock nämna, att det vore mig en glädje att få bära min kusin på mina händer lifvet igenom (ett tyvärr vanligt och dåraktigt talesätt) och härmed var orsaken gifven till att jag blef

världens starkaste man.

Jag var då 19 år gammal.

Här följer nu en kort bruksanvisning, huru jag gick till väga.

Jag gick ned i kryddboden i huset midtemot och fick mot tysthetslöfte låna en femkilovikt vägande 4 kg., hvilken det tog mig 3 timmar och 2 händer att släpa upp i min våning. Jag var då 20 år gammal och mycket trött, hvarför jag under 3 dagar intog soffan. Under denna tid förtärde jag endast rått kött och buljong med råa äggulor. På fjärde dagens eftermiddag lämnade jag soffan för några minuter och kunde då lyfta vikten 10 gånger öfver hufvudet. Sedan jag ånyo lagt mig, räknade jag ut, att om intet oförutsedt inträffade, skulle jag, efter 36 års öfning, kunna bära min kusin i tio minuter. Jag fortsatte därpå mina öfningar, min öfverarm mätte inom kort 8 cm i omkrets; jag lyfte då vikten 37 gånger efter hvarandra (utan att andas) hvilket är bra gjordt för en yngling om 23 år, då man betänker, att många starka karlar icke ens äro så starka, att de förmå bära upp sina egna kläder. Jag lyfte sedan icke blott vikter, jag fick äfven, då och då, vid större fester bära hem mina kamrater. Genom den utmärkta födan fetmade jag då så mycket, att jag kunde se mig själf utan spegel.

Mitt rykte växte denna tid till en oerhörd höjd, jag kunde icke gå öfver min gård, utan att de små barnen förskrämda gömde sig i vedbodarna. Med fördel användes jag äfven som skrämskott af föräldrarna — genom trossbottnarna hörde jag ofta, huru man sade:

— Om du icke är snäll, så gå vi efter jätten tre trappor upp!

Jag blef till slut så stark, att jag blef rädd för mig själf, och vid samma tid inträffade ett olycksfall som gjorde att jag mot ett enormt gage engagerades hos Anna Hofmann. Jag lyfte nämligen en dag min största kula, vägande 300 pund (engelska, hvaraf 11 på ett svenskt). Olyckligtvis befanns den för lätt — jag hade druckit en kopp Hultmans cacao — och med en duns föll den genom golfvet och sedan vidare genom hela huset ned i brödmagasinet, där den krossades mot ett färskt franskt bröd. Min lycka var nu gjord och världen omstörtad. Tidningarna hade icke plats för någon annan än mig och tämligen säkert är, att Dreyfusaffären därigenom fick ett så hastigt slut. Mitt porträtt hängde i alla boklädsfönster och inom kort såg man i alla tidningar följande annonser:

Atletrekord.

Vår bekante atlet *C. A. Simson* lyfter nu 4 karlar på rak arm, hvilket beror därpå, att han hvar morgon borstar sina tänder med Dentolins tandpasta.

Ingen humbug.

En allmänt känd hemlighet är att världens starkaste man *C. A. Simson* uppnått sin kolossala kraft genom att

icke använda andra bordsknifvar än de, som äro skurade med vårt *Kraftskurpulver*. Säljes öfverallt.

Första kvällen jag uppträdde hos Anna Hofmann var salongen tom, ty publiken befann sig på scenen, där jag lyfte den liggande på magen med benen och armarna i vädret. Under stormande jubel utförde jag därefter ett ännu större kraftprof, i det jag lyfte kapellmästare Krause. Jag sönderbröt därpå 133 enkronor och skulle hafva ruinerat hela publiken, om icke en äldre herre rest sig och skämtsamt yttrat:

— Ta' nu en hundralapp, så går det fortare!

Efter föreställningens slut spände man benzinlådan från min automobil för att draga mig hem men detta misslyckades — i stället drog jag mig hem själf.

Så småningom tilltog min styrka i så hög grad, att husläkaren tillrådde min familj att för min egen skull icke lämna mig ensam — jag kunde nämligen lätt göra mig illa. Jag var då 33 år gammal och innehade ett helt skåp med guldmedaljer. Den sista erhöll jag en gång, då jag kom för sent till tåget. Jag sprang genast till Liljeholmen, där jag öfverraskade det vid perrongen och med lillfingret drog det tillbaka till Stockholm. Jag var nu så stark, att ingen människa på flere år vågade trycka min hand — den bibel, på hvilken jag en gång i ett konkursmål aflade vittneseden, förvaras ännu i Chicago Athletic Club.

Som jag alltid lidit af s. k. ärelystnad ingick jag för höjande af mitt rykte i olika yrken, hvadan tidningarnas notisrubriker fingo följande utseende:

Världens starkaste sopåkare.

Världens starkaste kryddkramhandlare.

Världens starkaste procentare.

Detta sista yrke blef dock till och med mig väl starkt, hvarför jag förlorade allt »intresse» därför. Jag var nu ensam i världen — min enda medtäflare var den bekante Boström som uppsatt landshöfding Crusebjörn (467 kg.) på en taburet.

Nu kommer slutet.

En dag ringde det i min telefon, som för säkerhetens skull med järnkrampor var fäst vid väggen. Jag var 38 år gammal och för att icke med min röst skrämma någon svag själ, lät jag min jungfru Delila svara hallå, hvarpå jag själf lyssnade. En kvinnoröst talade:

— Å de Ni? Det är Eufrasia, någon gång för några år sedan lofvade ni att bära mig på edra händer. Nu står jag till er tjänst.

Jag smålog för mig själf och stämde möte med henne på en folktom plats. Vi valde Olympia. Hon kom, jag kom och jag kastade en flyktig blick på henne, hvilket gjorde, att jag gick hem och realiserade alla mina vikter och mina medaljer och bröt mitt kontrakt med Anna Hofmann samt återgick till det obemärkta lif, hvarifrån jag kommit. Jag var då 43 år gammal.

Vaktmästare m. m.

Nu ha kyparna fått något nytt! En herre, som anser att det är för störande med krossande af glas och porslin och järnbord och käppar för att få tala med vaktmästarn, har hittat på ljussignaler — strålkastare — på hvarje bord. När apparaten ger en ljussignal, så vet kyparn genast hvar han inte ska servera — ty ni ska inte tro att han kommer fortare därför att det är lampor tända på borden. I Stockholm finns utmärkta kypare men där finns också usla. Jag har en del erfarenheter. En gång gick jag upp på Sveasalen, tog ett bord och satte mig att vänta på vaktmästarn. Jag gjorde ingenting för att kalla honom, jag satt bara tyst och stilla vid ett tomt bord och trodde att man skulle förstå att jag önskade något. Vaktmästare passerade mig, och en del stannade och fixerade mig, men ingen tog emot min order. Två gånger kom hofmästaren fram och såg på mig och drog sig därpå tillbaka. När jag väntat en kvart tog jag upp en tidning, och när jag väntat ytterligare en kvart fick jag en idé. Jag gick ned i vestibulen och telefonerade till en expressbyrå efter ett bud. Jag beskref hvar jag satt och budet kom mycket riktigt och sökte upp mig.

Jag bad budet sitta ned ett ögonblick, och så skref jag följande bref:

Herr Hofmästare!

Mitt namn är H. H. Zetterström, gäst på lokalen. Var god och förmå en vaktmästare att komma till mig och tala litet vid mig. Jag är så ensam.

Högaktningsfullt

etc.

Expressbudet gick därpå fram till hofmästaren och lämnade brevet. Hofmästaren tog det och läste det och jag blef verkligen serverad. Nästa gång jag går på Sveasalen, skrifver jag ett bref dagen förut till fru Lundberg och beställer bord och varor på viss timme. Det blir bekvämare.

Men härom kvällen var jag på Hasselbacken. Jag satte mig vid ett ledigt bord i parken och väntade servering. Ingen kypare. Jag hörde på Trobäcks vackra musik. Aftonen gick. Ingen kypare. Folket började troppa af. Det blef mörkt och jag var ensam i sommarkvällen. Då kom en vaktmästare fram, såg skarpt på mig och sade:

— Hva' vill herrn?

— Jag vill ha en half punsch.

— Det går inte — serveringen är slut för i dag.

— Nej, sade jag.

— Jo, sade han.

— Nej, sade jag, den är icke slut, ty den har aldrig börjat.

Då tog han mig i armen och ledde ut mig.

En liten historia om kvinnan. Den hör inte hit men jag kom just nu ihåg den.

Fästnön talar pr telefon vid sin fästman. Länglinje.

— Älskling . . .

Han. Jag hör inte . . .

— *Älskling!*

— Jag hör inte hvad du säger . . .

— *Älskling!! Älskling!!*

— De ä' omöjligt att höra ett ord . . .

— **Hör du inte att jag står och skriker älskling så mycke' jag orkar, idiot!!**

Afringning.

Handbok för militärer.

En militärs uppgift är att vid behof försvara fosterlandet och att om middagarna gå efter förtruppen i vaktparaden.

En ensam militär gör dock ringa verkan, det är först när han kommer i kompani med andra, som han blir en trupp. Det märkvärdiga med en trupp är att, huru svag den än är, så är den dock en truppstyrka. En trupp indelas i flera led, hvilkas förste man kallas flygelman, men som dock ej behöfver vara mera musikalisk, än han kan hålla takten.

Militärens verksamhet indelas i: *krig och fred.*

I fred bor militären i kasern, men i krig drar han sig nedåt Östermalms kyrkogård, där han gör fienden halt. (Militären är mycket noggrann: när andra hålla tummen på ögat på hvarandra, så håller han hela näfven.)

En militärs vapen är geväret, ett slags bössa eller förväxt revolver, samt sabel, hvars pluralisform användes till svordomar såsom: »sablar i det» etc.

En vanlig militärs lif är dock ingen dans på rosor, men intendenterna ha stora rabatter. Härifrån undantagas korpraler och dylika, som-odla kasernblommor.

Exempel på kasernblomma: Korpralen förhör soldaterna om deras skyldigheter, såsom fruktandet af gud, ärandet af konungen och blankandet af lifremmen.

— Kan nu 114 säga, hvad soldaten är skyldig?

114:

— Två halfva öl på marketenteriet.

En soldat är i sitt personliga uppträdande ej lik den vanliga människan. Sålunda tar han aldrig af sig hatten, när han helsar på en bekant, ty han använder mössa. Landstormen är något helt annat, likaså den s. k. värneplikten, som indelas i tior och femmor.

Militärens tal är äfven originellt. Träffar han händelsevis en morgon sin trupp, så tiger han inte och försöker smita undan, utan han säger:

— Go morron karlar!

Truppen svarar då icke:

— Go morron, karl!

Äfven om han händelsevis skulle vara en dylik, utan den ropar i takt ($\frac{1}{8}$ -dels):

— Go morron, löjtnant (sergeant, generalmajor eller reservintendenten af 2:dra graden), beroende på den hälsandes uniform och tiden på dygnet.

Militärens tal i öfrigt utmärker sig för omväxling och stor uppfinningsförmåga. En rekryt som ej kan göra helt om på ungefär samma tid som de andra, kallas ej »en långsam gosse», utan: »din 70,000,000 skock tunnor tusan fan bondkaninäppelmunkkompott som står och drar bena efter dej som en ostafrikansk bisonoxe på kyrkparad».

Militären måste alltid utmärka sig för disciplin, och han har stora plikter och skyldigheter.

Likaså skulder. Krigslagarna äro sålunda mycket stränga, och sprit får ej införas i kasernen. På grund däraf är vapenrocken försedd med två fickor.

Hvad den underordnade först bör göra är att sträcka upp sig. Det är först när han blir vicekorpral eller sergeant och ser-geantil ut, som han får sträcka upp andra.

Enligt krigslagarna måste soldaten utmärka sig för blind lydnad, hvadan han måste se sig för, hvad han gör, och får en korpral sålunda icke vägra att gå på middag till en generalmajor.

Den tid soldaten är ledig kallas permission och under denna äter soldaten eller hvilar sig i skog och marketeri.

Den tid soldaten är upptagen sitter han i arresten eller har bondpermission.

Till slut meddelas, att militären indelas i öfver- och underordnade, hvilka skiljas åt genom de underordnades enklare lefnadssätt och billigare uniform.

En militärs dag börjar och slutar med korum — ej att förväxla med spilta. Amen.

Ficktjufvarnas kongress.

Enligt tidningen Svenska Dagbladet afhålles i Stockholm just nu en ficktjufvarnas kongress. Vår specielle ficktjuf, som sitter inne — med en hel del fackkunskaper — har i veckan skött referatet för eller rättare på vår räkning. Kongressen afhålles mellan den 8—16 denna månad, och det hela bestjålas af en god kamratlig anda.

Referatet föreligger här nedan:

Första dagen.

Kongressen öppnades i dag under stor tillslutning (dörarna voro stängda) af Öfverordföranden Emil Johansson (porträtt n:o 367 b i Förbrytaregalleriet). Han yttrade:

Kamrater och vänner!

Vi hafva för ett ögonblick lämnat de dagliga bekymren för att i lugn och ro ägna oss åt våra egna affärer. Vårt yrke har sedan flera år just icke tilltalat människomasorna — det är endast vi själfva, som då och då blifvit tilltalade. Vi ha ovillkorligen gjort en stor insats i den moderna kulturen, men till tack ha vi själfva insatts. Ehuru vi icke så mycket skådat främmande länder, finnes

dock ingen, som har sina »resor» så noggrant nummerade som vi.

Jag förklarar härmed kongressen öppnad och ber herrarna att så mycket som möjligt under dessa dagar försöka glömma yrket — allt som knycks under veckan går till vår sjuk- och begrafningskassa.

Första diskussionsämnet för dagen var följande:

**Hvad kan göras mot fruntimmersfickans
oåtkomlighet?**

Diskussionen öppnades af Maria Nilsson (4:de resan). Hon medförde i ett paket en klädningskjol, hvilken upphängdes på en lampkrok midt i salen, hvarpå alla närvarande i tur och ordning sökte så oförmärkt som möjligt knycka en portmonnä ur kjolfickan. Slutligen lyckades ordföranden och erhöll för sin eminenta skicklighet Patriotiska Sällskapets guldmedalj — 8:de storleken (stulen af kongressledamöten Johan Persson — porträtt n:r 493 c). Efter en synnerligen intressant fingermätning — längsta långfingret 20 cm. — afsändes under stort jubel ett tack-sägelsetelegram till Peter Egge, författare af tjuvkomedien »Jakob och Kristoffer».

Andra dagen.

En del ledamöter ha på grund af konventionell visit hos stadsfiskal Stendal lämnat ursäkt för sin frånvaro.

Under stor högtidlig tystnad beklagade ordföranden detta mellankommande hinder, hvarpå man skred till diskussion öfver:

Nödvändigheten af ett fackorgan.

(En vitsig ledamot sa: fickorgan.)

Förslagsställaren Axel Ahlqvist, som utgifvit häftesarbetet: *30 år som ficktjuf*, ansåg att tidningen borde utkomma på grund af brott men utan afbrott (här afbröts han af applåder). Ansåg för sin del, att följande rubriker skulle blifva nödvändiga:

Teater.

Premieren å Dramatiska teatern i går afton hade lockat fullt hus. Pjäsen var synnerligen spännande, men hvad menar direktionen med, att salongsljuset icke släckes fullkomligt under akterna. En hederlig konstnärligt intresserad ficktjuf skulle då mer än eljest kunna ägna sig åt ett noggrant studium af publiken. Vi hemförde dock ett guldur, tre portmonnärer, ett par omärkta galoscher samt ett halfsidenparaply (att premierpublik icke blyges att använda *halfsidenparaply!*). Målet förekommer om torsdag åtta dagar.

Från vår societet.

Medlemmen n:o 189 Nilsson (8:de resan) afreser om några dagar till utlandet i och för studier i rättsväsendet.

Remarkabel förlofning. Förlofning har tillkännagifvits mellan den bekante banktjufven Oskar Lindgren och utklädda torgtjufven Emilia Olsson. Lycka och välgång! Må livvets fickor ständigt stå på glänt för er, I unga!

Mesallians. Velocipedtjufven Frans Pettergren har lyckats ingå äktenskap med kvinnliga ficktjufven Albertina Johansson. Vi beklaga det skedda. Må vi hålla på

vårt anseende. Mesalliansen i fråga förvärras dessutom i hög grad däraf, att Frans Pettergren själf åker på de bicyclar han knycker. Höjd af simpelhet!

Nödvändig reform.

Ficklockens och innerfickornas bortskaffande!

Framåt eftermiddag vidtog kongressens stora fest med uppvisning i fingerfärdighet jämte fickserbilder. Man hade mött mangrant — det var till och med tjufvar på ljusen. Balen slutade klockan 3. Åtminstone stal jag mig ut vid den tiden.

Till nöje och nytta.

Råd och anvisningar för man och kvinna, huru de skola klä sig, roa sig, leka med hvarandra och hafva det trejligt.

Inledning.

Då jag härmed börjar denna lärobok, sker det med den fasta föresatsen att med lugnt mod söka motaga allt det regn af tacksägelse, presenter och konfekt, som kommer att flöda öfver min blygsamma person.

Jag erkänner villigt från början, att jag har många, ehuru klena förebilder, såsom tidningarna Idun och Förgät mig ej. Det är dessa jag vill förbättra, och naturligtvis, min vana trogen (det enda jag är trogen), öfverglänsa.

De råd och vinkar jag här meddelar har jag själf flere gånger i praktiken afprovat på min egen städerska, adress: Nya kyrkogården, grinden n:o 5, och behåller jag ännu såsom minne af henne ett värdefullt recept på tillredandet af

En kärleksdryck.

genom hvilken man rätt snart kan få hvilken kvinna som helst mellan 18 och 67 $\frac{1}{2}$ år att falla på sina 2 knän och sakta hviska:

— Jag vill lefva, jag vill dö för di-i-i-g!!

Mot insändande af 70 öre i frimärken samt fotografi af er själf (profil) sänder jag detta recept pr omgående.

Jag börjar nu med några

Råd till damerna.

Huru få vacker näsa om man är från Norrköping.

Stig upp en morgon med solen. För att göra detta måste ni ligga vaken hela natten med ansiktet vänt mot fönstret och så fort ni ser solen sakta höja sig öfver bagare Svenssons vedbotak, så går ni själf upp. Detta förefaller i början ansträngande, men sedan man skaffat sig en väckareklocka blir saken rätt enkel.

Sedan ni klädt er, tager ni en spegel — en trymå eller en blank mässingslucka i er vänstra hand — och ser på er själf. I början är det rätt svårt — med ert utseende! — men efter en tid af 4 veckor är ni nog så modig och full af dödsförakt, att ni till och med kan börja kokettera för er själf.

Ni tager eder därpå sakta i näsan och drar den lugnt nedåt. Naturligtvis går den genast upp igen, så fort ni släpper den, men med liten öfning och en kurs i Gymnastiska Centralinstitutet kan ni nog hålla den kvar i fem minuter.

Sedan detta är gjordt baddar ni den med en lösning af

Borsyra	5 gr.
Svafveloxid	8 »
Klorsyregas	6 »
Syrekalk	3 »

Rec. $\frac{7}{8}$ 99.

Sthlm.

Har ni inte sedan en rak näsa, så kan inte fan hjälpat. Jag har gjort hvad jag kunnat.

Bör en kvinna ha snörlif?

Ja, men hon bör alltid säga, att det är reformlif hon har.

Huru få hvita fötter?

Klara badinrättnings finska badstu. Pris 75 öre.

Våra ögon.

Något som vi högst sällan bry oss om att vårda är glansen på våra ögon. När våra älskare och älskarinnor ligga för våra fötter och läspa:

— Dina ögon äro som två himmelens solar, så småle vi ljuft och tro det, då i själfva verket våra ögon äro röda och ganska ofta tittande i kors med hvarandra.

Det är att titta i kors, som vi skola undvika. Det finnes ingenting farligare — ögonen kunna ju lätt falla ur, rulla bort och bli liggande under någon gammal byrå, hvarifrån man aldrig mer får se dem.

Ett säkert medel mot korstittning har jag själf uppfunnit, men meddelar det ej i dag. Ni kan emellertid till att börja med försöka bli vindögdd — om ni icke är det förut, n. b.

En liten lek för de allra minsta.

Den tillgår på följande sätt:

Tag en stilla eftermiddag ungefär 19 af dina barn — skulle du af någon anledning själf icke ha så många, så

skicka ut jungfrun att låna de felande exemplaren i grannfamiljerna; tillse dock att hon väljer med förstånd — det är tråkigt att förlora sina silfverskedar, när man inte har mer än en.

Nåja, när ni fått ungarna, så stäng in dem i ett enkelt rum. Tag sedan fram en riktig enkrona och säg:

— Jag gömmer nu den här i förmaket — den, som får tag i den, får den.

Därpå utsläppas barnen och leken börjar. Den är synnerligen roande och instruktiv — sista gången jag var med om den var för elfva år sedan, och jag har ännu ett stort ärr öfver vänstra ögat.

Naturligtvis får ingen tag i enkronan — alltsammans är bara ett påhitt af husfadern för att få sina möbler omflyttade, sin svärmoder vettskrämd och de religiösa tafflorna sönderslagna.

Huru böra vi äta.

Många människor ha fått för sig, att de kunna äta huru de behaga — jag behöfver väl icke säga, att detta är ett stort misstag.

Nu för tiden tillgår ätandet på följande sätt:

— Skavita bordet till vänster, sitt i soffan, nej fan, hö nu vaktmästarn, få vi se på matlappen, hva fan ska vi ha, säj du, sjuttifem öre för smörgåsbord — där sitter Svensson — är för jäkligt vi ta *brännvin* en bågare pilsner, nej en kupa vaför inte en half få ja en tanpetare nå kommer vaktmästann i da eller i morgon?

Detta är ett opraktiskt sätt att äta och öder tid. Det mest praktiska är att på morgonen, innan man går ut, göra upp en förteckning på maträtter, som man gärna

vill ha. Denna förteckning kopierar man sedan och ut-sänder med ett stadsbud till alla stadens restauranter.

Källarmästarna pricka därefter för de maträtter de innehafva och återsända lapparna, hvarpå Ni håller ett sammanträde med de mera folkskolebildade af edra be-kanta och efter en häftig debatt bestämmer er för hvar ni skall äta.

Kortkonster

äro mycket originella och mycket lätta att utföra — för Robert Nordström.

Jag har dock själf tagit lektion för denne man och vill härmed bryta min tysthetsed — sådan är min karaktär — och avslöja en del af konsterna.

De fyra ässen.

Man tager de fyra ässen och lägger dem ofvanpå leken Därpå säger ni till publiken:

— Hvar ligga ässen?

— Ofvanpå! — säger publiken.

Därpå går ni och kortleken inför er själfva i ett angrän-sande rum och när ni kommer ut ligga ässen inunder. Om detta göres fort så märkes icke så mycket, men för-våningen bland åskådarna blir allmän.

Jag skall framdeles återkomma till en del högeligen intressanta trollerier som jag lärt mig af den maskerade mannen professor Svénsång.

Prisfråga:

Hvad är en tomtjobbare?

— En rucklare.

En ny rimlek.

Sällskapet placerar sig så, att en herre alltid har en dam bredvid sig och tvärtom. Hvarje dam tillägger sig ett namn, hvarpå hennes kavaljer måste rimma.

T. ex.:

— Jag heter Anna Bergegren.

Svar: Och har väl vackra ben (frågetecken).

— Jag heter Lisa Anderkvist.

Svar: (artigt bugande) Tack för sist!

— Mitt namn är Karin Glad.

Svar: I går tog jag ett bad.

Denna lek är förfärligt rolig och den, som ej kan rimma, får sätta pant, som utlöses i en soffa i ett mörkt rum.

Huru skola vi fria.

Hvarje människa har ett för sig angenämt och bestämdt sätt, på hvilket hon friar. Merendels får hon därigenom nej, slutar upp att äta, säljer sin frackkostym och blir ett inventarium i Berns.

För att afstyra denna olycka, är det, som jag gifver er dessa råd:

1) Fria aldrig på fastande mage! Flere vänner till mig hafva gjort det och de äro nu gifta.

2) Fria icke på en fredag och icke någon annan dag heller — ty hvarje dag hafver nog af sin egen plåga.

3) Fria kort, gladt och bestämdt. Säg hellre:

— Tjugufem år, 3,000 om året, halfdöd tant, felfria tänder, betald och beställd kavajkostym — blif min Margret! — än:

— God morgon, min fröken, hur mår er mamma, har

Ni sofvit godt, hvad åt Ni till frukost, tycker Ni om kalvbräss — vill Ni gifta er med mig?

Har ni en gång friat, flickan rodnat, satt sig på ert knä och sagt: — Vänta tills mamma kommer! — så svara inte:

— Låt käringen vara! — utan vrid din ena hand — den andra är upptagen — och utbrist:

— Josefin, låt oss vara allena med vår lycka!

När ni sedan varit förlofvad en månad, så slår ni upp och skickar tillbaka alla presenter ni fått, d. v. s. rockmonogram, den broderade näsduken och mustaschborsten. Klockan låter ni stå eller omsätter den och ringen af guld byter ni ut mot en af gikt.

Se'n kan ni börja fria igen och gå på på samma sätt hela ert lif, tills ni dör barnlös och omgifven af er hushållerska.

Nu en annan sak, som ni ej tänkt på!

Huru få hvita tänder?

Tag en del aska, 2 delar krita, 8 delar murbruk och en half liter vatten. Låt tänderna ligga i detta under natten och ni har dem bländande på morgonen. En kusin till mig har länge använt detta förfaringssätt och visas nu på ett anatomiskt museum i Berlin.

Låt barnen skrika.

Jag har många gånger gjort den iakttagelsen, att mindre barn (under 18 år) skrika för nästan ingenting. Jag såg för en tid sedan ett barn, som icke skrek, och som därigenom vände upp och ned på hela huset. Det hade skrikit i elfva månader i sträck och gjort sina föräldrar öfver-

lyckliga, och så med ens tystnar det och sätter ett halft kvarter i förlägenhet.

Naturligtvis skickades det strax till sjukhuset, där man upptäckte, att det sväljt en napp, som generade det.

Sedan denna borttagits, skrek barnet på nytt, och för att ta igen den förlorade tiden skrek det ännu värre än förr. Dess föräldrar äro förfärligt lyckliga och falla ganska ofta i hvarandras armar, sägande med låg röst:

— Ett jäkla snällt barn!

Barn böra alltså skrika, och ve den moder, som vägrar sitt barn denna rätt. Många människor tro, att ett barn skriker för sitt nöjes skull. Detta är ett misstag — hvarje litet barn anser det vara en hög plikt att skrika, tills fönsterkittet faller bort.

Låten alltså barnen skrika! Försök icke att få dem att tiga genom att gömma dem i byrålådor eller hänga dem i taklampor — de tystna i alla fall icke, förrän de själfva vilja det. Fan anamma!

En ny lek.

Deltagarna — de få icke vara flera än 53 — sätta sig allesammans på en stol, så att den som är yngst sitter underst och så vidare allt efter ålder. När allting är klart utropar den, som är äldst:

— Byt plats! Hvarpå de, som sitta underst, skola komma öfverst och tvärtom.

Denna lek är förfärligt rolig och kan upprepas så länge stolen håller.

Påsknöjen.

Jag vill ägna detta kap. åt de speciella påsknöjena. Påsken är som bekant en sedan flera år återkommande

högtid, under hvilken man äter ägg och pussar hvarandra — det andra först och det ena se'n. För att då först tala om äggen, så värpas de af en del sånglösa men mycket skrockfulla fåglar vid namn

Hönor.

Tuppar äro något helt annat — se vidare: måndagsmorgon.

Dessa hönor äro mycket vackra och i motsats till den person, som upptäckte Amerika, lägga de sina ägg. Dessa ägg äro ovala och bli på gamla dar kycklingar, hvilka i sin ordning bli hönor o. s. v.

Man har nu rätt länge tvistat om, hvilken, som var den första — hönan eller ägget: om hönan kom af ett ägg eller ägget af en höna. För min del tror jag, att den första var en tupp.

Påskan börjar efter hvad jag tror med påskafton. Strax före denna ha vi Långfredagen, som igenkännes därpå, att alla skådespelare då gå omkring och slå dank. Denna dag är förfärligt lång men ett bra sätt att göra den kort är att ställa sin klocka eller sitt pantkvitto 5 timmar före. På det viset äter man middag kl. 11 f. m. och går och lägger sig kl. 5 e. m. I sanning ett naturenligt lefnadssätt.

På påskafton — efter en så lång dag som Långfredagen kommer naturligtvis en afton — börjar det egentliga äggätandet.

Dessa — äggen — skola naturligtvis vara löskokta och bör man äta såväl gulan som ägghvitan, hvilken senare rätt ofta är en svår sjukdom.

Man bör ej förtära mer än cirka omkring ungefär 33

ägg, d. v. s. till hvarje mål, och under det man äter, hör man på allt sätt söka underhålla sitt sällskap med små konststycken och spirituella äggnoveller.

Jag vill här lära er några dylika:

Att bolla med ägg.

Man kastar ett ägg i luften utan att sällskapet märker det. Man kastar det mycket högt, och strax innan det kommer ner igen, går man in i ett yttre rum. Två minuter därefter talar ingen människa om vädret, men äggfläckar äro svåra att få bort.

Man kan äfven rimma på ägg, t. ex. så här:

Jag äter detta ägg
fast jag inte har skägg.

eller:

Jag slår detta ägg
i en vägg
om det är ruttet!

Nej:

Detta ägg
i en vägg
jag slår
om det är ruttet.

Nej, säger jag:

Nu jag tager detta ägg
och slår det n. b. om det är
skämdt i en vägg.

Att måla ägg är en gammal konst, som ingen kan. Små försök i den vägen äro dock icke att förakta, dock anser jag, att man kan använda ägg nyttigare såsom till

Äggtoddy.

Denna dryck, som är mycket farlig, om den ej innehåller tillräckligt med konjak, tillredes på följande sätt:

Man rör den, d. v. s. man lägger två, tre, fyra eller fem äggulor i ett högt glas, tar sig sedan en månads permission från sin anställning och sätter sig ensam för sig själf att röra.

Man tillsätter därefter konjak och två droppar kokhett vatten, hvarpå drycken kan ätas. Är man förkyld, då man äter den, bör man gå och lägga sig och är man frisk, kan man ta en till.

Vi komma nu till

Pussarne

som vi för ingen del böra hoppa öfver. En puss är som bekant detsamma som en kyss, och en kyss uppkommer, då två unga människor tro, att ingen ser dem. I själfva verket står modern vid ett nyckelhål, fadern vid ett annat och brodern bakom pianot med en kamera.

Någon operettör har en gång sjungit:

Hvad gör en kyss, när ingen det ser?

Jag svarar:

— Den kan göra en ung man olycklig, den kan få i gång en hel familj, obetalda skraddarräkningar, svärmödrar, trasiga ungar och vräkning 1 oktober.

Unge män! Akten er för kyssar!

Om en ung, blond dam tappar sin näsduk, ger ni henne den och säger:

— Hvad får jag?

— En puss i påsk — svarar hon då blygt koketterande, i det hon skrattar lätt. Detta är farligt sagdt, ty hör på:

Två månader därefter gifter sig flickan med en atlet och bosätter sig fyra trappor upp i ett upprätt stående hus. Vid påsktiden pådrager ni er brors frack och går till den unga frun.

Ni ringer på. Hennes man öppnar och säger:

— Hva' fan vill ni? (så säga alla atleter — de äro förfärligt oförskämda).

— Jag vill träffa er fru — säger ni.

Ni släppes då in, och då frun kommer, breder ni ut armarna och ropar:

— Skulle det vara möjligt att få den där lilla pussen just nu — se, jag har litet brådtom, jag skall till elfva familjer till.

Inom en ganska kort tidrymd har af mannen möblemanget totalt krossats, fönsterrutorna sprängts och pigorna ihjälskrämts och ni själf kommit underfund med, att det är bekvämare att bo på nedre botten än 4 trappor upp.

Undvik pussar! Skall det nödvändigt ske, så skicka dem pr telegraf eller med Östermalms expressbyrå.

Flere påsknöjen finnas naturligtvis och bland annat kan man roa sig med lefvande rebusar. Man letar t. ex. rätt på en man med långt skägg, och sedan man lagt denne man på en soffa, ställer man en kruka på hans skägg. Denne rebus är förfärligt svår att tyda men betyder blott

En kruka påskägg!

Bland alla andra nyttiga och nöjsamma tidsfördrif faller mig in just nu i dessa dagar den tanken:

Huru skola vi bo?

Om möjligt hyresfritt!

Detta är en stor konst, som jag dock nu, då jag själf är vorden en förmögen man, gärna vill lära ut och berättar jag Eder därför den sedelärande berättelsen om

Målaren och den mördade Victor.

Det var en gång en målare — ja, han var det flere gånger — som hade ett möbleradt rum, med utsikt till gatan och vräkning 1 okt.

Han lefde ett föga ordentligt lif — han var målare — och en dag infann sig värden hos honom sägande:

— Nu får herrn flytta — jag vill inte ha herrn längre.

— Å, sade målaren i det han strök kejsargrönt och maringult på en äng — det tänker jag inte.

— Tänker ni inte — då vräker jag er, sade värden som var ouppfostrad och ej hade gått igenom någon Normal-skola.

— Det bryr jag mig ej om — jag flyttar ej, ty jag vet något om er — *skurk* (skurk skall kursiveras).

— Hvad då? — sade värden och tänkte på sitt förflutna lif och sina snedsprång i barndomen.

— Jo, sade målaren när allt kommer omkring så är det nog ni, *usling* (kursiveradt!) som mördade Victor!!

— Mördade Victor — sade värden — i det en askgrå hvithet utbredde sig öfver hans ansikte — hvilken Victor?

— Victor, min rätta som hette Victor. Förstår ni?

Mördaren blef åter röd och stammade ej:

— Jaså, ni är den som drar hit råttor — då ska ni ut genast!

— Åja, sade målaren i det han gjorde ängen svart, var ni ej så morsk, därtill har ni allttör kort hals — jag skall säga er att något kan hända.

— Kan något hända, sade värden, som var mörkrädd, vidskeplig, svedenborgare, frireligiös och innehafvare af ett par ouppskurna ex. Inferno och Legender. Kan något hända sade han, under det hans läppar skälfd, hans ben darrade, hans mage hoppade och hans krage förlorade sin fason — hvad kan då hända??

— Jo, ser herrn, jag har flyttat flera gånger på det här viset, ska ja säga, och ingen af mina värdar har öfverlevvat den flyttningen längre än en månad, och dom hade alle sammans kort hals som herru.

— Kort hals — luft! Jag vill ha luft! — skrek den gamle mördaren och störtade på dörren. Men målaren kramade litet kremserhvitt på sin palett, målade en lada midt på ängen, och har han inte flyttat, så bor han förmodligen där ännu.

Tänk på detta!

Andra sätt att bo fritt är att förlofva sig med värdinnan för ett kvartal (ringar af gikt för 1,50 paret) samt att kinesa hos sina vänner.

Kinesningen.

Hvad menas med att kinesa? Jo, härmed menar jag den man utan nattskjorta, som på obestämd tid ligger på andras schäslonger. Denne man är kines, och det är vanligen mycket svårt att bli af med honom. Man bör därför aldrig ta emot honom utan att alltid säga, att man själf ligger på schäslongen, att ens svärmor sofver i gungstolen, ens barn i papperskorgen och ens fru på pianot.

Skulle han ändock icke vilja ge sig utan ångestfullt säga:

— Nå, men i kakelugnsnischen — så är ni förlorad och måste ha honom i förmaket en hel vinter, tills han på våren lämnar landet tillsammans med er egen dotter.

Kan man icke bo på något annat sätt än som kines?

— Jo, man kan hyra ett möbleradt rum för 30 kr. i månaden.

— Hvad får man då?

— Ingen eldning.

— Huru skall man då få varmt?

— En och tio litern.

Man kan äfven hyra ett omöbleradt rum samt skaffa möbler själf. Man köper i så fall roo margarinlådor och förfärdigar af dessa de nödvändigaste möblerna. Man ligger i en margarinlåda, man tvättar sig i en margarinlåda och man skrifer sina kärleksbref på en margarinlåda, sittande själf på en dito. Jag har sett sådana små enkla hem, och jag har alltid gått därifrån med en viss ömhet i kroppen.

Hvar man nu än bor, bör man alltid ha egen ingång — en ung man undviker därigenom mycket. En försiktighet, som man alltid bör iakttaga, är, att man aldrig har sitt namn på dörren. Det är 10 gånger finare om det står

FILIP JONSSON

Generalkonsul

(med fru)

När man bott på ett ställe en viss tid, så uppsäger man sig till afflyttning, kallar sin värdinna för markatta och stoppar svafvelbitar i hennes blomsterkrukor.

Man bor sedan på hotell, tills man plötsligt förlofvar sig med en barndomsvän och börjar sätta bo.

Man hyr en våning på 11 rum, två kök, fyra jungfrukammare, en biljardsalong, en sällskapsteater, en mindre cirkus, en varietélokal och en kägelbana och kan sedan ha det rätt trefligt.

På sommaren bor man på landet i en s. k. villa, men det skulle jag inte villa.

Denna kan man dock, om man har kredit, göra rätt treflig, men man bör dock aldrig ta emot besökande från staden utan alltid säga, att man har släkt hemma, hvilket man nog äfven har, enär fotogen är mycket ovanligt på landet.

Blir man sedan trött på sin villa, så säljer man eller byter ut den mot en frackkostym, hvilket är ett tusan så mycket trefligare plagg, ty har man en frack, så kan man ju närsomhelst kontfirmeras, bli karnevalsmarskalk eller gå på sin svärmors begrafning.

Jag har nu lärt er huru ni skall bo, och jag vill nu äfven undervisa er i de allra senaste vårmoderna.

För herrar.

Rockarna äro i år icke fullt så långa. Byxorna måste vara nästan lika korta samt hållna i diskret färg. Handskar användas, kragen är fäst bak och västknappparnas antal öfverstiger aldrig en liter. Skorna skola vara snörda eller knäppta, därest de icke äro resårskor, då de äfven

skola vara klackade. Ärmarna icke fullt så långa som armarna, men med plats för 4 äss.

Hatten är hög, om den icke är låg, i hvilket fall den är mjuk eller hård. Käppen är fin. Strumporna icke nu mera broderade, men för att ej borttappas fästa vid kalsongerna.

För damer.

Kjolen är lika lång, något snäf men ej fullt så vid, men mera garnerad och nedtill uppfäst med en säkerhetsnål.

Lifvet skall vara tunt och genomskinligt och turnyren tyckes ej mera komma i bruk. Kängorna gula i dag, smutsiga i morgon.

Håret rödt, blått eller i nödfall violett — aldrig skärt. Hatten stor och försedd med ett eller flera döda djur. Hållningen god, gången snabb, blicken fast, munnen hård och apparitionen förtjusande.

Vi öfvergå därpå till den s. k.

Vårsporten.

Den förnämsta sporten är, om man fränser damernas fästmansjakt, herrarnes punschdrickning och pojkarnes spottning till måls, ovillkorligen

Bicyklistriet.

Huru får man en bicycle?

— Aldrig på kredit, sällan kontant, merändels på afbetalning.

När man väl har fått den låter man den vara ensam för sig själf att besinna sig. Därpå bär man ned den för trapporna, slår sönder 4 rutor och vrider ledstången.

Sedan leder man den på gatan och förföljes ifrigt af trak-
tens poliskonstapel, som vill förtjäna en tia på att man
sätter sig upp och åker, ty maskinen saknar nummer.

När man sedan så småningom kommit ut på landet,
vänder man sig plötsligt om och håller följande tal till
den efterföljande folkmassan:

— Mina damer och herrar! Det är veckligen sant, att
jag aldrig åkt en sådan här.

Folkmassan:

Bravo! Fortsätt!

— Jag kommer nu att börja lära mig konsten och hop-
pas jag att hvar och en gör sin plikt och betalar en åskå-
dareafgift af tre kronor. I annat fall leder jag sakta min
maskin 4 mil till nästa stad.

Folkmassan, som ännu ej fått sin utdelning från Klondykebanken, skriar hänfullt:

— Vi träffas på Panoptikon, hvarpå den tyst aflägsnar
sig, högt svärjande öfver en förlorad dag.

Ni är nu gunås ensam med er maskin. Ni lutar den
stilla mot en milstolpe, talar vänligt till den och plötsligt
innan den vet något af sätter ni er på den.

Reparationskostnaderna öfverstiga med 10 proc. era
tillgångar, fältskären ska äfven ha sitt och landtmäteri-
kontoret ger er två års fästning för en borttappad milstolpe.

Så småningom lär ni er dock åka och nu har ni

Förfärligt

roligt!

Ni gör små utfärder till Djurgårdsbrunn med Augusta,
slår käglor, får de skönaste vadorna på söder och ingår i
velocipedklubben.

Ni är med på en täfling och dagen därpå står det i stadens tidning:

»Herr Nilsson, af hvilken vi väntat mycket, utgick på grund af illamående ur täflingen.»

Detta klipper ni ut och gömmer som ert lifs skönaste minne, innerst i er plånbok, — n. b. om ni inte lägger det på smörgås och äter upp det tillsammans med en sardin i tomatsås.

En annan lämplig sport är äfven ett spel, som kallas

Tennis.

Detta spel är mycket fint och kan endast spelas af verkliga gentlemän. Man behöfver därtill en träspade med ett litet nät, som är värdt 50 öre men kostar 52 kr, och kallas racket. Med denna under armen promenerar man gata upp och gata ned och stärker sålunda sin knappa kredit.

I England spelas spelet äfven med hollar, som man kastar öfver ett staket fram och tillbaka, tills man blir trött, bugar sig för damerna och säger:

— Tack för det här partiet! Vi träffas i morgon!

Första hjälpen vid olycksfall.

FÖRORD.

Sjutton år hafva i dag på förmiddagen förflutit sedan prof. v. Esmarchs berömda bok: »Die erste Hülfe bei plötzlichen Unglücksfällen» för första gången framträdde.

Under tiden har boken öfversatts till 22 språk (förutom

alla dialekter), hvadan det kan anses nödvändigt att nu utge den i svensk dräkt (kavajkostym, kulört skjorta och gula skor), och hoppas förf. i sin mån kunna bidra till de förr så gouterade olycksfallen.

Stockholm i april 1903.

Förten.

Första föreläsningen.

Mina damer och herrar!

Ett olycksfall är något mycket tråkigt, men på samma gång liksom federationeu, bicyclen och den uppstående kragen ett nödvändigt ondt. Blicka vi tillbaka i tiden, så finna vi att olycksfall existerat långt innan man hade en aning om Hornstull, Liljansskogen eller Östermalms kyrkogård.

Olycksfallen inträffa vanligen på fredagarna samt den 13:de i hvar månad — ska man omsätta en växel i slutet på månaden, så kunna de inträffa senare.

För att kunna vara en god hjälp vid olycksfall måste man vara nära till hands, hvarför man alltid bör åka omkring i motor med 30 knops fart samt äfven till sina medmänniskors nytta bära på sig

Ett litet husapotek,

bestående af:

- 1 liter konjak (kan användas vid alla tillfällen).
- 1 flaska sprit (kan användas vid alla tillfällen, då konjaken är slut).
- 1 paket bomull (i nödfall fönstervadd).
- 1 bår (i fickformat — att fälla ihop).

Ett halft dussin handdukar.

I såg (vid amputationer).

I färgiagd karta öfver människan och ett par handbojor eller en oladdad revolver, om patienten gör motstånd.

Ibland kan man äfven hjälpa ett olycksfall med ett nytt sådant. Såsom t. ex. om en fru råkar ut för att icke få ett diamanthalsband, så är en kort tids sanslöshet i hög grad att tillråda.

Jag vill nu indela olycksfallen i dem, som inträffa på gatan och i hemmet.

Hvad bör sålunda iakttagas med en person, som går på »gali trottear» och knuffar till en annan, så att en ruta går sönder, två fruntimmer svimma och en faderlös gosse får en glasbit i tummen?

Man bör först stå alldeles stilla och med en blyertspenna anteckna allt som sker, hvarpå man fotograferar brottslingen i 4 olika ställningar och därpå, utan att någon märker det, kastar sig öfver honom och håller honom, tills polis och garnisonstrupper hinna anlända.

Sedan den skyldige afförts, afstänges gatutrafiken, gossens tumme afklippes efter armbågen och i de två afsvimmade fruntimmernas öron ropar man med hög röst:

— Arvid Ödmann kommer!

Detta medel är ofelbart.

Huru bör man förfara, om en person öfverköres af ångspårvagnen?

Man räknar delarna och sänder därpå en räkning af följande lydelse till bolaget:

An. Sönderskurit Karl Axel Johansson (aktad medborgare) i tre delar — den fjärde förkommen	Kr. 4,006: 50
Spridt sorg i familj och lurat 11 fordringsägare	» 37: 50
	<hr/>
	Summa Kr. 4,044: 00

Kvitteras tacksamt.

Namn.

Adress.

Andra föreläsningen.

Ett mycket vanligt olycksfall är att
glömma sin portmonnä.

Huru därvid förfara:

Svar:

Först låtsas man om ingenting. Man låter om möjligt bjuda sig på middag (med så fina bekantskaper är det möjligt). Man pratar och skämtar och skrattar och säger kvickheter och talar om hvilka utmärkta affärer man gör.

Vid desserten håller man ett tal, och då räkningen kommer, säger man frankt:

— Vi ska väl »repartisera?»

Därpå drar man upp ögonbrynen, småler nervöst, låter munnen stå halföppen och säger sedan med en tår i halsen:

— Tror du, att jag är en hederlig man — har jag nån'sin bedragit dig eller din familj, din hustru och dina små förtjusande barn? Ha vi inte alltid varit goda vänner fast nu —

— Hvad är det? — säger offret.

— Ingenting, säger ni.

— Ja, det är något! Jag måste veta, hvad det är! Du är sjuk, din far har dött, din fästmö har öfvergifvit dig, människa, hvad är det?

— Ack, säger ni, i det ni tar upp er klocka, tag denna, tag den, säger jag och låt mig försvinna från jorden.

— Ska herrarna betala nu, säger vaktmästaren.

— Jo, säger din vän tankspridd och betalar alltsammans Hur är det nu, fortsätter han till dig.

— Det är bättre, säger ni, och stoppar ned klockan

— bara ett tillfälligt anfall af melankoli.

Sedan dricker ni kaffe och punsch, och er vän kör hem er i en taxameter och erbjuder er för att sköta er hälsa att ligga i skärgården under sommaren.

Tredje föreläsningen

Huru förfara, då man plötsligt öfverraskas af sin skräddare?

Är det på en ångbåt, går man genast ned i en hytt, klär af sig, påtager en lifräddningsboj, stoppar plånboken i armhålan, slingrar sig ut genom en salongsventil och simmar till London eller någon annan stad, där man lätt kan försvinna.

Är man på en gata, ropar man an en droska; finns det ingen droska ropar man an en spårvagn; finns ingen spårvagn stjälar man en bicycle; finns ingen bicycle, så är det inte Stockholm man är i, och hur man bär sig åt med skräddare i andra städer angår hvarken mig eller er.

Huru uppträda om man på en enskild middag sammanträffar med sin första hustrus andra man?

— Skåla med honom, var vänlig emot honom, tryck hans hand under bordet, se på honom med en tår i ögat och säga förtroendefullt:

— Lifvet är en strid — vi förstå hvarandra.

Hvilka försiktighetsmått böra iakttagas, om man händelsevis blir styrelsemedlem i något Omnibusbolag?

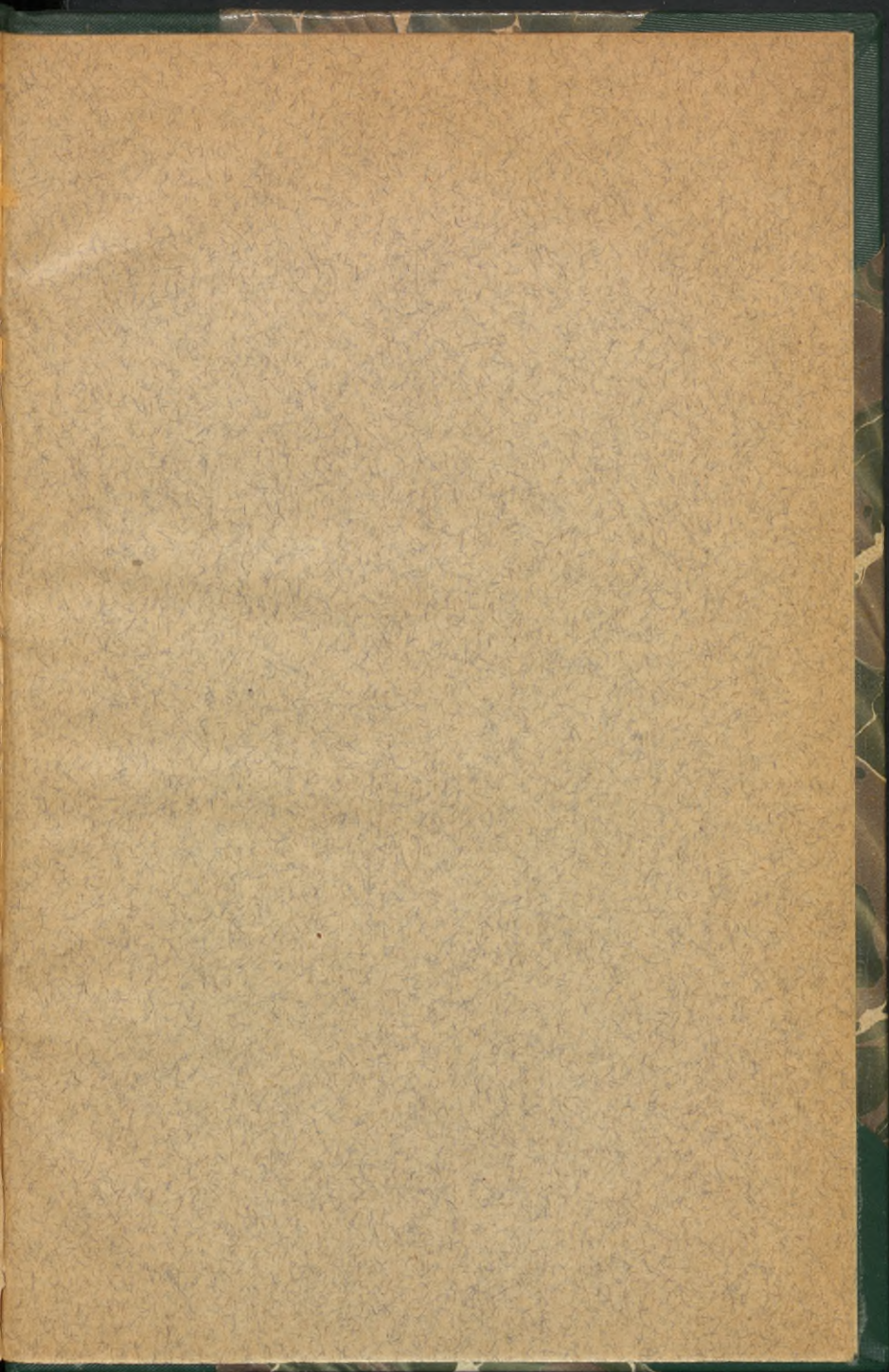
Skaffa er kredit hos en revolverfabrikant och rösta alltid för att sammanträdena hållas på nedre botten. Sällskapa därefter i två månader lifligt med droskkuskar och andra kraftiga personer i och för genomgående af en kurs i okvädingsord. Läs hvarje morgon en morgonbön och hvarje afton en aftonbön, ty människan vet icke, huru länge hon lever.

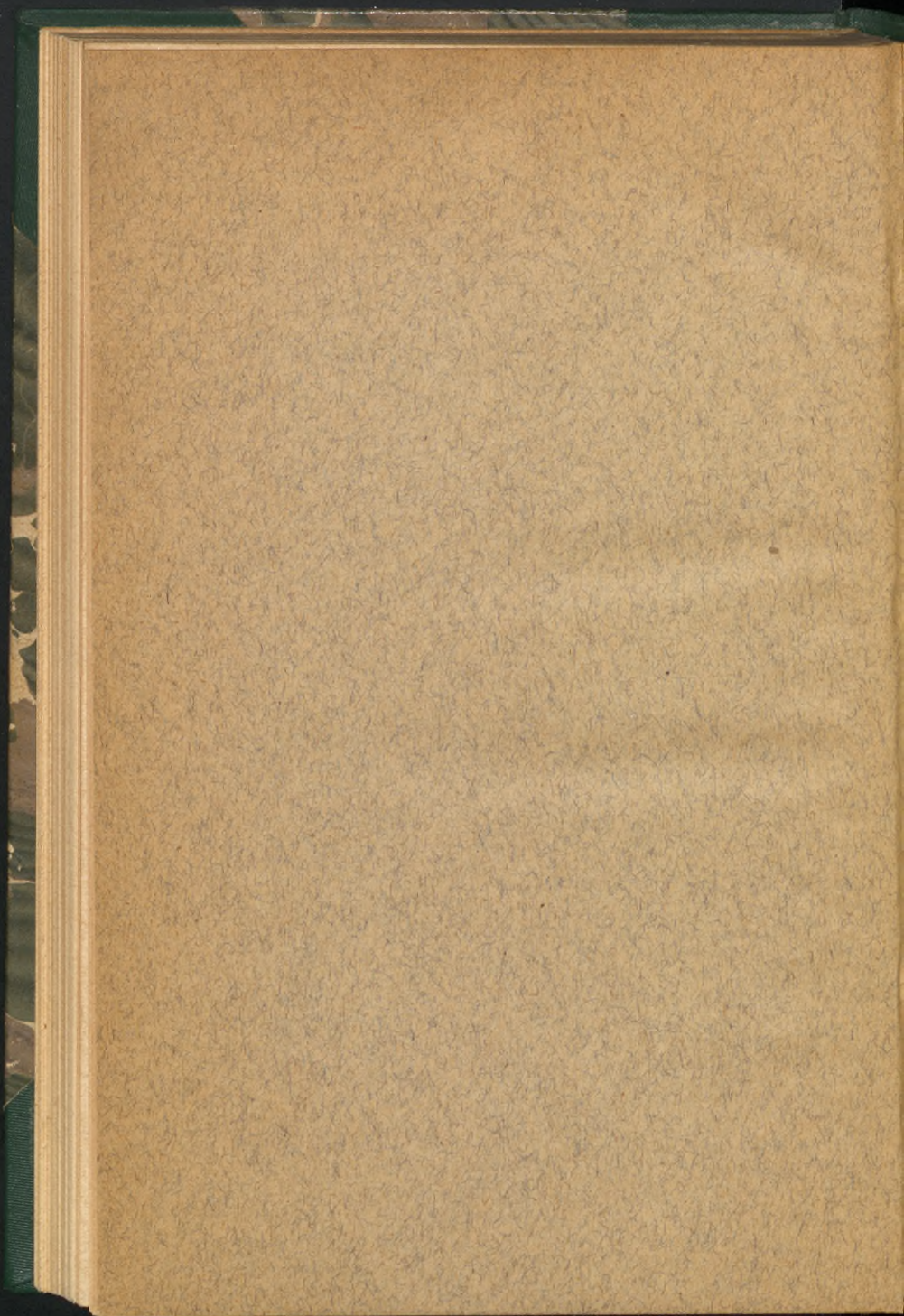
INNEHÅLLSFÖRTECKNING.

	Sid.
Helga de la Brache	3
Enkelhetens och sparsamhetens Sverige	7
Sommarnöje	11
Korthuset	14
Hur man blir fotograf	19
Vits	27
Mitt system	30
Diabolo	38
Idrott	42
Oemotståndlighetens hemlighet	47
En fin affär	56
Världens starkaste man	58
Poliskvinnan	61
Kräftor	65
Familjen Olsons fonograf	69
De artiges klubb	72
Bref från Emanuel	75
Lifvet på landet	84
Adalbert Erikson	90
Mitt äktenskaps väl	96
I kräftans tecken	98
Ekonomiska klubben	102
Huru jag blef atlet	105
Vaktmästare m. m.	110
Handbok för militärer	113
Ficktjufvarnas kongress	116
Till nöje och nytta	120

P. B. — 11 —

6000180380

Göteborgs universitetsbibliotek

